

VKP(b):n IX EDUSTAJAKOKOUS¹⁰⁰

MAALISKUUN 29 — HUHTIKUUN 5 p:nä 1920

Julkaistu kirjassa:
„Venäjän kommunistisen puolueen
yhdeksäs edustajakokous.
Pikakirjoituseloste”. Moskova, 1920

Julkaistaan kirjan tekstistä,
joka on tarkistettu
pikakirjoitteen mukaan

Личная анкета

для делегатов 9-го Съезда Р. К. П. (большевиков).

1. Имя, отчество и фамилия. *Иванов Иван Иванович*
 2. № делегатского билета ~~регистрация~~ *281*
 3. В какой организации числитесь (уезд, губерния).
Минск.
 4. Число членов вашей организации. *35 000*
 5. Как избраны (на губконференции, уездконференции, общем собрании и т. д.) и когда.
Моск. губ. конференция
 6. Число представленных членов партии на губконференции, уездконференции, общем собрании, на которой вы были избраны на Съезд.
35 000
 7. Возраст. *50*
 8. Образование. *Высшее*
 9. Бывшая профессия (указать вполне определенно), или какие специальности знаете.
Работ. на м. ж. уезд. комис.
Курьер
 10. Национальность. *Белорус*
 11. Семейное положение. *Брачен*
- Партийная работа.**
12. С какого времени состоите членом Р. К. П. (год, месяц).
с 1898 г.
 13. На каких Всероссийских партийных Съездах вы участвовали.
Казань, Москва, Киев
 14. Какую партийную работу исполняли, когда и где.
Член ЦК. и ред. ЦК.

Ensimmäinen sivu V. I. Leninin,
VKP(b):n IX edustajakokouksen edustajan,
täyttämästä kyselylomakkeesta.—

Maaliskuun 29 pnä 1920

Pienennetty

I

AVAJAISPUHE
MAALISKUUN 29 pnä

Sallikaa minun ennen kaikkea VKP:n Keskuskomitean nimessä tervehtiä puolueen edustajakokoukseen saapuneita edustajia.

Toverit, avaamme puolueen sääntömääräisen edustajakokouksen erittäin tärkeänä ajankohtana. Vallankumouksemme sisäinen kehitys on johtanut mitä suurimpiin ja pikaisiin voittoihin vihollisesta kansalaissodassa, ja maailmantilanteesta johtuen nämä voitot ovat osoittautuneet nimenomaan neuvostovallankumouksen voitoksi maassa, joka ensimmäisenä suoritti neuvostovallankumouksen, mitä heikoimmassa ja takapajuisimmassa maassa, voitoksi koko maailman kapitalismin ja imperialismin yhdistyneistä voimista. Näiden voittojen jälkeen me voimme nyt rauhallisina ja täysin varmoina ryhtyä täyttämään rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön vuorossaolevia tehtäviä vakuutuneina siitä, että tämä edustajakokous tekee yhteenvedot jo kolmatta vuotta jatkuneessa neuvostotyössä saadusta kokemuksesta ja kykenee käyttämään hyväksi saatua opetusta edessäolevan yhä vaikeamman ja monimutkaisemman taloudellisen rakennustyön tehtävän ratkaisemisessa. Kansainvälisen tilanteen kannalta asemamme ei ole ollut vielä koskaan niin edullinen kuin nyt. Meitä ilahduttavat ja innostavat varsinkin ne tiedot, joita saamme joka päivä Saksasta ja jotka osoittavat, että niin vaivalloista ja vaikeaa kuin sosialistisen vallankumouksen syntyminen lieneekin, proletaarinen neuvostovalta laajenee Saksassa vastustamattomasti. Saksalainen kornilovilaisuus esitti myös Saksassa samanlaista osaa kuin Venäjällä. Kornilovilaisuuden jälkeen ei ainoastaan kaupunkien työväenjoukot,

vaan myös Saksan maalaisproletariaatti alkoivat kallistua työväenvallan kannalle, ja tällä käännteellä on maailmanhistoriallinen merkitys. Se vahvistaa jälleen kerran, että olemme oikealla tiellä, ja antaa meille varmuuden siitä, ettei ole kaukana aika, jolloin kuljemme käsi kädessä Saksan Neuvostohallituksen kanssa. (Suosionosoituksia.)

Julistan edustajakokouksen avatuksi ja pyydän valitsemaan kokouksen puhemiehistön.

2

KESKUSKOMITEAN SELOSTUS
MAALISKUUN 29 pnä

Toverit, ennen kuin aloitan selostuksen, minun on sanottava, että selostus on nyt, kuten viime edustajakokouksesakin, jaettu kahteen osaan: poliittiseen ja organisaatiotyötä koskevaan osaan. Tämä jako johtaa ennen kaikkea mieleen, millaiseksi muodostui KK:n toiminta ulkonaisesti, organisatoriselta puolelta. Puolueemme on nyt toiminut ensimmäisen vuoden ilman J. M. Sverdlovia, eikä tämä menetys ole voinut olla vaikuttamatta koko KK:n organisatoriseen puoleen. Kukaan ei ole osannut yhdistää persoonassaan niin hyvin sekä organisatorista että poliittista työtä kuin tov. Sverdlov osasi sen tehdä, ja meidän on pitänyt koettaa korvata hänen työnsä kollegion työllä.

Keskuskomitean jokapäiväistä juoksevaa työtä ovat tänä toimintakautena tehneet kaksi KK:n täysistunnossa valittua kollegiota — KK:n Organisaatiobyroo ja KK:n Poliittinen byroo, ja jotta molempien laitosten päätökset olisivat olleet johdonmukaisia ja sopusoinnussa keskenään, on sihteeri kuulunut kumpaankin byroohon. Asiat ovat olleet sillä tavalla, että Organisaatiobyroon perustehtävänä on tällä kertaa ollut puolueen voimien sijoittelu ja Poliittisen byroon tehtävänä poliittiset asiat. On itsestään selvää, että tämä jako on jossain määrin keinokekoista, sillä onhan ymmärrettävää, ettei mitään politiikkaa voida harjoittaa ilmentämättä sitä henkilönvaihdoksissa ja nimityksissä. Näin ollen mikä tahansa organisatorinen kysymys saa poliittisen merkityksen, ja meillä on tullut tavaksi, että KK:n yhden jäsenen esitys on riittävä, että mikä tahansa kysymys niistä tai näistä asianhaaroista johtuen käsitellään poliittisena kysymyksenä. Tuskin olisi ollut tarkoituksenmukaista yrittää

jollain muulla tavalla jakaa KK:n työtä ja tuskin se olisi käytännössä johtanut päämäärään.

Mainitunlainen asiainhoito on johtanut hyvin suotuisiin tuloksiin: meillä ei ole ollut tapausta, että näiden kahden byroon välillä olisi syntynyt vaikeuksia. Näiden molempien elinten työ on yleensä ollut hyvää yhteistyötä, jota käytännössä on helpottanut sihteerin läsnäolo; puolueen sihteeri on vuorostaan täyttänyt vain yksinomaan KK:n tahdon. Mahdollisten väärinkäsitysten välttämiseksi on heti alussa korostettava, että puolueen KK:n sihteeri on toteuttanut käytännössä yksinomaan vain KK:n kollegisia päätöksiä, jotka on hyväksytty Organisaatiobyroossa tai Poliittisessa byroossa tai Keskuskomitean täysistunnossa. Muuten ei Keskuskomitea voi toimia oikein.

Mainittuani lyhyesti KK:n sisäisestä työjärjestyksestä siirryn varsinaiseen tehtävääni, esittämään KK:n toimintaselostusta. KK:n poliittisen toiminnan selostaminen on kovin vaikea tehtävä, mikäli tämä tehtävä käsitetään kirjaimellisesti. Tänä vuonna Poliittisen byroon työ on valtaosaltaan ollut kaikkinaisten politiikan alalla heränneiden kysymysten jatkuvaa ratkaisemista, kaikkien neuvosto- ja puoluejärjestöjen, kaikkien työväenluokan järjestöjen toiminnan yhdistämistä, koko Neuvostotasavallan toiminnan yhdistämistä ja suuntaamista. Poliittinen byroo on ratkaissut kaikki kansainvälisen ja sisäisen politiikan kysymykset. Selvää on, ettei voida edes pyrkiä luettelemaan likipitäänkään näitä kysymyksiä. Siitä, mitä Keskuskomitea on painattanut tätä edustajakokousta varten, te löydätte tarvittavan aineiston johtopäätöksien tekoa varten. Olisi ylivoimaista, jos yrittäisin toistaa tuon aineiston selostuksessani eikä se nähdäkseni kiinnostaisi edustajia. Jokainen meistä yhdessä tai toisessa puolue- ja neuvostojärjestössä työskennellessään seuraa jatkuvasti poliittisten, ulko- ja sisäpoliittisten kysymysten tavatonta vaihtumista. Näiden kysymysten ratkaisu sinänsä, sellaisena kuin se on ilmennyt Neuvostovallan dekreeteissä, puoluejärjestöjen toiminnassa ja kaikissa käännteissä, on puolueen KK:n arviointia. On sanottava, että asioita on ollut niin paljon, että ne on pitänyt useinkin ratkaista tavattoman kiireellisesti, ja vain siksi, että kollegion jäsenet tunsivat täydellisesti toisensa, olivat selvillä mielipidevivahteista ja luottivat täydellisesti toisiinsa, on työ voitu suorittaa. Muuten se olisi ollut yli-

voimaista kolmekin kertaa suuremmalle kollegiolle. Usein mutkalliset kysymykset jouduttiin ratkaisemaan puhelin-keskusteluilla kokousten pidon asemesta. Niin tehtiin varmoina siitä, etteivät eräät, ilmeisen mutkalliset kiistakysymykset tule sivuutetuiksi. Nyt, kun minun on tehtävä yleinen selostus, rohkenen asioiden kronologisen esityksen ja ryhmittelyn asemesta rajoittua tarkastelemaan vain tärkeimpiä ja oleellisimpia seikkoja ja sitä paitsi juuri niitä seikkoja, jotka sitovat eilispäivän kokemukset tai oikeammin sanoen eletyn vuoden kokemukset edessämme oleviin tehtäviin.

Neuvostovallan historian kirjoittamisen aika ei ole vielä tullut. Ja vaikka se jo olisikin tullut, niin me — sanon sen omasta puolestani ja luullakseni myös KK:n puolesta — emme aio ryhtyä historiankirjoittajiksi, vaan meitä kiinnostaa nykyaika ja tulevaisuus. Päättynyttä toimintakautta me pidämme aineistona ja opetuksena, astuinlautana, jolta meidän on ponnahdettava eteenpäin. Tältä kannalta katsoen KK:n toiminta jakautuu kahteen suureen toimialaan: siihen toimintaan, joka liittyi sotilaallisiin ja tasavallan ulkopoliittisen aseman määrääviin tehtäviin, sekä siihen sisäiseen, rauhanomaiseen taloudelliseen rakennustyöhön, joka on alkanut nousta etutilalle ehkä vasta viime vuoden lopusta tai kuluvan vuoden alusta alkaen, kun kävi täysin selväksi, että me olemme jo saaneet ratkaisevan voiton kansalaissodan ratkaisevilla rintamilla. Viime vuoden keväällä sotilaallinen asemamme oli äärimmäisen tukala, me jouduimme kokemaan, kuten muistatte, lukuisia tappioita, vastavallankumouksen edustajien ja Ententen edustajien uusia suuria ja aivan odottamattomia hyökkäyksiä, joita ei etukäteen osattu aavistaa. Sen vuoksi on aivan luonnollista, että suurin osa tästä kaudesta kului sotilaallisen tehtävän, kansalaissodan tehtävän täyttämiseen, jonka ratkaisu tuntui kaikista pelkureista — menshevikkien, eserrien ynnä muiden pikkuporvarillisten demokraattien edustajain puolueesta puhumattakaan — ja välikerroksiin kuuluvista aineksista mahdollomalta ja joka pani heidät aivan vilpittömästi puhumaan, että tuota tehtävää ei voida ratkaista, että Venäjä on takapajuinen ja heikentynyt maa, joka ei pysty voittamaan koko maailman kapitalistista järjestelmää, koska vallankumous Lännessä viivästyy. Juuri siksi omalla näkökannallamme pysyen meidän oli sanottava

aivan varmoina ja ehdottoman vakuuttuneina, että me voitamme, oli noudatettava käytännössä ohjelauseita: „kaikki voittoa varten” ja „kaikki sodan hyväksi”.

Tuon ohjelauseen nimessä oli aivan tietoisesti ja julki-
sesti kieltäydyttävä tyydyttämästä monia tuiki tärkeitä
jokapäiväisiä tarpeita ja jätettävä usein ilman apua hyvin
monia avun tarpeessa olevia, siinä varmassa uskossa, että
meidän on keskitettävä kaikki voimat sotaan ja saatava
voitto sodassa, johon Entente pakotti meidät. Ja ihme, joka
on nyt tapahtunut, saattoi tapahtua vain sen ansiosta, että
puolue oli vartiopaikallaan, että puolue noudatti mitä tiu-
kinta kuria, ja siksi, että puolueen auktoriteetti oli yhdistä-
mässä kaikkia hallinnonhaaroja ja laitoksia ja KK:n anta-
maa ohjelauseita noudattivat yksimielisesti kymmenet,
sadat, tuhannet ja vihdoin miljoonat, ja vain siksi, että
antauduttiin ennen kuulumattomiin uhrauksiin. Vain siksi
Ententen imperialistien ja koko maailman imperialistien
kaksin-, kolmin- ja nelinkertaisista hyökkäyksistä huoli-
matta me kykenimme voittamaan. Emmekä me tietenkään
vain korosta asian tätä puolta, vaan meidän on myös otet-
tava huomioon, että asian tämä puoli on opetuksena siitä,
että ilman kuria ja ilman keskitystä emme olisi koskaan
täyttäneet tätä tehtävää. Ne ennen kuulumattomat uhrauk-
set, joihin antauduimme pelastaaksemme maan vastaval-
lankumoukselta ja turvataksemme Venäjän vallankumouk-
sen voiton Denikinistä, Judenitshista ja Koltshakista, ovat
sosiaalisen maailmanvallankumouksen voiton takeina.
Kaiken tämän toteuttaminen käytännössä vaati puolue-
kuria, mitä tiukinta sentralisaatiota ja ehdotonta varmuutta
siitä, että kymmenien ja satojen tuhansien ihmisten ennen
kuulumattoman raskaat uhraukset auttavat näiden tehtä-
vien täyttämistä, että kaikki se voidaan todella tehdä ja
varmentaa. Mutta sitä varten oli tarpeen, että puolueemme
ja diktatuuria toteuttava luokka, työväenluokka, että ne oli-
sivat olleet aineksina, jotka liittävät yhteen monia miljo-
nia työtätekeviä Venäjällä ja kaikkialla maailmassa.

Jos syvennymme ajattelemaan sitä, mikä loppujen lopuksi
oli sen syvimpänä perustana, että tapahtui sellainen histo-
rian ihme, että heikko, väsynyt ja takapajuinen maa voitti
maailman voimakkaimmat maat, niin huomaamme, että
sinä oli sentralisaatio, kuri ja tavaton itseuhrautuvaisuus.
Millä pohjalla? Miljoonien työtätekevien järjestäytyminen

mitä valistumattomimmassa maassa, tämä kurinalaisuus ja sentralisaatio on ollut mahdollista vain sen perusteella, että kapitalismi liitti yhteen kapitalismin koulun käyneet työläiset, että proletariaatti on liittynyt yhteen kaikissa kehittyneissä maissa ja sitä laajemmassa mitassa, mitä kehittyneempi maa on; toisaalta sen ansiosta, että omistus, kapitalistinen omistus, pienomistus tavaratuotannossa erottaa. Omistus erottaa, jota vastoin me yhdistämme, yhdistämme yhä useampia miljoonia työtätekeviä kaikkialla maailmassa. Voidaan sanoa, että sen näkevät nyt jo sokeatkin, ainakin ne, jotka eivät halunneet sitä nähdä. Mitä pitemmälle aika on kulunut, sitä suuremmaksi on käynyt vihollistemme hajanaisuus. Heitä on hajottanut kapitalistinen omistus, tavaratuotannossa vallitseva yksityisomistus, riippumatta siitä, ovatko nämä yksityisomistajat pikkuisäntiä, jotka keinottelevat viljaylijäämillä ja rikastuvat nälkää kärsivien työläisten kustannuksella, tai eri maiden kapitalisteja, ja vaikka heillä onkin ollut sotilaallista voimaa ja vaikka he ovatkin perustaneet „Kansainliiton”, tuon maailman kaikkien edistyneimpien kansakuntien „suuren yhtenäisyysliiton”. Tämä yhtenäisyys on kuitenkin pelkkää kuvittelua, pelkkää petosta ja valhetta. Me saimme nähdä — ja se on mainio esimerkki —, että tuo paljon puhuttu „Kansainliitto”, joka yritti jakaa valtioiden hallinto-oikeuksia, yritti jakaa maailman, tuo paljon puhuttu liitto osoitautui bluffiksi, joka paljastui heti, sillä sen perustana oli kapitalistinen omistus. Me saimme nähdä sen mitä suurimmassa historiallisessa mitassa ja se vahvistaa perustotuuden, jonka tunnustamisen pohjalle me rakensimme oikeellisuutemme, ehdottoman varmuutemme, että Loka-kuun vallankumous voittaa, että me käymme käsiksi sellaiseen työhön, joka kaikista vaikeuksista ja esteistä huolimatta vetää mukaansa yhä uusia miljoonia työtätekeviä kaikissa maissa. Me tiesimme, että meillä on liittolaisia, että on kyettävä osoittamaan uhrautuvaisuutta yhdessä maassa, jolle historia on langettanut kunniakkaan ja mitä vaikeimman tehtävän, jotta ennen kuulumattoman raskaat uhraukset korvautuisivat satakertaiseksi, sillä jokainen uusi kuu-kausi, jonka me elämme maassamme, tuo meille miljoonittain liittolaisia kaikissa maissa.

Kun vihdoin syvennymme ajattelemaan sitä, miksi kävi niin, että me saatoimme voittaa, että meidän täytyi voittaa,

niin vain siksi, että kaikki vihollisemme, jotka olivat virallisesti sidotut jos jonkinlaisin sitein maailman voimakkaimpiin hallituksiin ja pääoman edustajiin — olivatpa ne virallisesti yhtyneet miten tahansa —, osoittautuivat eristetyiksi toisistaan, heitä erotti itse asiassa juuri heidän sisäinen yhteytensä sysäten heidät taistelemaan toisiaan vastaan. Kapitalistinen omistus turmeli heitä, muutti heidät liittolaisista villipedoiksi, ja niinpä he eivät huomanneet, että Neuvosto-Venäjä saa yhä enemmän kannattajia Arkan-gelissa maihin nousseiden englantilaisten sotilaiden keskuudessa, Sevastopolissa maihin nousseiden ranskalaisten merimiesten keskuudessa, kaikkien maiden työläisten keskuudessa, poikkeuksetta kaikissa edistyneissä maissa, joissa sosialisovittelijat ovat siirtyneet pääoman puolelle. Juuri tämä on perussyy, se pohjimmainen syy, joka tuotti meille viime kädessä mitä varmimman voiton ja joka oli ja on edelleenkin meidän tärkein, ammentamaton ja ehtymätön voimanlähteemme sallien meidän sanoa, että kun toteutamme maassamme täydessä mitassa proletariaatin diktatuurin ja yhdistämme mahdollisimman tiiviisti proletariaatin voimat sen etujoukon, sen edistyksellisen puolueen avulla, niin silloin voimme odottaa maailmanvallankumousta. Ja itse asiassa juuri siinä ilmenee proletariaatin taistelutahto, päättäväisyys käydä taistelua, se kuvastaa proletariaatin päättäväistä pyrkimystä liittoutua miljoonien ja kymmenien miljoonien työläisten kanssa kaikissa maissa.

Herrat porvarit ja II Internationalen kvasi-sosialistit ovat julistaneet ne agitaatiofraaseiksi. Ei, ne ovat historian todellisuutta, jonka Venäjän verisen ja raskaan kansalais-sodan kokemukset ovat vahvistaneet todeksi, sillä tämä kansalaissota on ollut sotaa maailman pääomaa vastaan, ja tämä pääoma on joutunut itsestään hajoamistilaan tappelussa, kuluttanut itseään, samaan aikaan kun meistä on tullut nälkään ja pilkkukuumeeseen menehtyvän proletariaatin maassa entistä karaistuneempia ja entistä voimakkaampia. Tässä maassa olemme saaneet puolellemme yhä enemmän työtätekeviä. Sen, mikä sovittelijoista näytti ennen agitaatiofraasilta ja mille porvaristo oli tottunut nauramaan, tämä vallankumouksemme vuosi ja varsinkin toimintavuosi on tehnyt lopullisesti kiistattomaksi historialliseksi tosiasiaksi, joka antaa mahdollisuuden sanoa mitä suurimmalla varmuudella: koska olemme sen tehneet, niin

siten olemme näyttäneet toteen, että meillä on yleismaailmallinen perusta, joka on paljon laajempi kuin millään muulla aikaisemmin tapahtuneella vallankumouksella. Olemme solmineet kansainvälisen liiton, jota ei ole merkitty mihinkään eikä virallistettu missään, joka „valtio-oikeuden” kannalta ei ole mitään, mutta joka todellisuudessa, mätänevässä kapitalistisessa maailmassa on kaikki kaikessa. Kaikki ne kuukaudet, joiden kuluessa valtasimme itsellemme asemia tai yksinkertaisesti torjuimme ennen kuulumattoman voimakkaan vihollisen hyökkäyksiä, ovat todistaneet koko maailmalle, että me olemme oikeassa, ja tuoneet meidän puolellemme yhä uusia miljoonia ihmisiä.

Tämä prosessi näytti vaikealta ja siihen liittyi suuria tappioita. Suomessa riehunutta mitä julminta valkoista terroria seurasi Unkarin vallankumouksen tappio juuri tänä toimintakautena. Pettäen omat parlamenttinsa Ententen edustajat tukahduttivat sen Romanian kanssa tekemänsä salaisen sopimuksen mukaisesti.

Se oli mitä katalin petos, kansainvälisen Ententen salaliitto Unkarin vallankumouksen tukahduttamiseksi valkoisen terrorin avulla, puhumattakaan siitä, että Ententen edustajat pyrkivät kaikin keinoin pääsemään sopimukseen saksalaisten sovittelijain kanssa Saksan vallankumouksen tukahduttamiseksi; että nuo miehet, jotka olivat julistaneet Liebnechtin rehelliseksi saksalaiseksi, kävivät kuin vesikauhuiset koirat tämän rehellisen saksalaisen kimppuun yhdessä saksalaisten imperialistien kanssa. He ylittävät siinä kaiken mahdollisen, mutta kaikki nuo heidän vainoitoimenpiteensä vain lujittivat ja voimistivat meitä, kaivoivat maaperää heidän jalkojensa alta.

Mielestäni meidän on otettava huomioon ennen kaikkea juuri tämä saamamme tärkein kokemus. Tässä suhteessa on ajateltava ennen muuta sitä, että kaiken agitaatio- ja propagandatyömme pohjaksi otetaan sen analysointi ja selitys, miksi me voitimme, miksi nämä kansalaissodan vaatimat uhraukset ovat korvautuneet satakertaisesti ja miten meidän on tähän kokemukseen nojautuen meneteltävä saadaksemme voiton toisessa sodassa, jota käydään verettömällä rintamalla, sodassa, joka on vain muuttanut muotoaan, ja jota edelleenkin käyvät meitä vastaan samat vanhan kapitalistisen maailman edustajat, palkkarengit ja johtajat, mutta vain entistä sisukkaammin, raivokkaammin

ja kiivaammin. Vallankumouksemme on paremmin kuin mikään muu vallankumous vahvistanut oikeaksi sen lain, että mitä voimakkaampaa on vallankumous, mitä voimakkaammin se rynnistää, mitä tarmokkaampaa ja päättäväisempää se on, mitä voittoisampaa on sen kulku, sitä kovemmaksi käy myös porvariston vastarinta. Mitä enemmän me saamme voittoja, sitä paremmin kapitalistiset riistäjät oppivat yhdistymään ja sitä päättäväisemmin ne alkavat hyökätä. Sillä te kaikki muistatte hyvin — ajan kannalta katsoen siitä ei ole vielä kulunut niinkään paljon aikaa, mutta elettyjen tapahtumien kannalta siitä on jo kauan —, muistatte, että Lokakuun vallankumouksen alussa bolshevismia pidettiin kuriositeettina; Venäjällä tuosta käsityksestä jouduttiin luopumaan hyvin pian, ja nyt tuosta käsityksestä, joka on ollut proletaarisen vallankumouksen kehittymättömyyden ja heikkouden ilmenemistä, on luovuttu Euroopassakin. Bolshevismi on muodostunut yleismaailmalliseksi ilmiöksi, työväenvallankumous on nostanut päänsä. Neuvostojärjestelmä, jota luodessamme lokakuussa seurasimme vuoden 1905 antamia opetuksia ja kehittelimme omaa kokemustamme, tämä neuvostojärjestelmä on osoittautunut maailmanhistorialliseksi ilmiöksi.

Liioittelematta voidaan sanoa, että kaksi leiriä seisoo nyt täysin tietoisesti vastakkain koko maailman mitassa. Todetakaan, että juuri tänä vuonna ne ovat asettuneet vastakkain ratkaisevassa ja viimeisessä kamppailussa, ja juuri nyt, tämän edustajakokouksemme aikana, me elämme ehkä erästä kaikkein merkittävintä, jyrkintä ja vielä päättymättöntä sodasta rauhaan siirtymisen vaihetta.

Te kaikki tiedätte, miten kävi imperialististen Entente-valtojen johtajien, jotka kirkuivat koko maailmalle: „emme lakkaa koskaan sotimasta usurpaattoreita, rosvoja, vallankaappaajia vastaan, demokratian vihollisia, bolshevikkeja vastaan”, te tiedätte, että he lopettivat ensin saarron, että he epäonnistuivat yrittäessään yhdistää pienet valtiot, sillä meidän onnistui saada puolellemme ei ainoastaan kaikkien maiden työläiset, vaan myös pienten maiden porvaristo, koska imperialistit eivät ole vain omien maittensa työläisten sortajia, vaan myös pienten valtioiden porvariston sortajia. Te tiedätte, miten me saimme puolellemme edistyneimpien maiden horjuvan porvariston, ja nyt on koittanut sellainen aika, että Entente rikkoo entisiä lupauksiaan,

ohjeitaan, se rikkoo sopimuksiaan, joita se on solminut kymmeniä kertoja m.m. kaikenkaltaisten venäläisten valkokaartilaisten kanssa, ja nyt se istuu näine sopimuksineen särkyneen kaukalon ääressä, sillä se on käyttänyt niihin satoja miljoonia viemättä kuitenkaan asiaansa loppuun.

Luovuttuaan saarrosta Entente on nyt tosiasiallisesti aloittanut rauhanneuvottelut Neuvostotasavallan kanssa, eikä se nytkään vie näitä neuvotteluja loppuun; siksi pienet valtiot eivät enää luota siihen, eivät luota sen voimiin. Me näemme, että Ententen asennoitumista, sen ulkopoliittista asennoitumista ei kerta kaikkiaan voida määritellä tavallisten juridiikan käsitteiden kannalta. Ententen valtioilla ei nyt ole bolshevikkien kanssa sotaa eikä rauhaa, ne ovat sekä tunnustaneet meidät että jättäneet tunnustamatta. Ja tämä täydellinen hajaannus vihollistemme keskuudessa, jotka olivat varmoja, että hehän tässä jotakin ovatkin, osoittaa, että he eivät ole yhtään mitään, että he ovat vain mitätön ryhmä kapitalistisia villipetoja, jotka ovat riitaantuneet keskenään ja aivan voimattomia tekemään meille mitään.

Tilanne on tätä nykyä sellainen, että Latvia on tehnyt virallisesti meille rauhantarjouksen; Suomi on lähettänyt meille sähkeen, jossa puhutaan virallisesti demarkaatiolinjasta, mutta itse asiassa se on siirtymistä rauhanpolitiikkaan. Ja vihdoin Puola, sama Puola, jonka edustajat ovat erittäin kiivaasti kalistelleet ja edelleenkin kalistelevat aseita, sama Puola, joka on eniten saanut ja saa edelleenkin junalasteittain tykistöä ja paljon lupauksia kaikenlaisesta avunannosta, kunhan Puola vain jatkaisi taistelua Venäjää vastaan, vieläpä tämä samainen Puola, jonka hallituksen epävakaa asema pakottaa turvautumaan mihin sotaseikkailuun tahansa, tämäkin Puola on lähettänyt kutsun rauhanneuvotteluihin. On oltava erittäin varovaisia. Poliitikamme vaatii mitä suurinta tarkkaavaisuutta. Tässä suhteessa vaikeinta on oikean linjan löytäminen, sillä niitä raiteita, joilla juna on, ei myöskään kukaan vielä tunne — vihollinenkaan ei tiedä, mitä se oikein tekisi. Herrat Ranskan politiikan edustajat, jotka yllyttävät innokkaimmin Puolaa, samoin kuin tilanherrain ja porvariston Puolan johtomiehet eivät tiedä, mikä on edessä, eivät tiedä, mitä he tahtovat. Tänään he sanovat: „Herrat, vielä muutamia junalasteja tykkejä, muutamia satoja miljoonia, ja me

olemme valmiit sotimaan bolshevikkeja vastaan". He salavat tiedot lakoista, joita Puolassa alkaa olla yhä enemmän, he tiukentavat sensuuria salatakseen totuuden. Mutta vallankumousliike kasvaa siellä. Vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen Saksassa, sen siirtyminen uuteen vaiheeseen, uudelle asteelle, jolloin työläiset saksalaisen kornilovilaisuuden jälkeen perustavat punaisia armeijoita, osoittaa suoraan (viimeksi sieltä saadut sähköet), että työläisten kiihtymys yhä kasvaa. Porvarien ja tilanherrain Puolan edustajainkin tajuntaan alkaa tunkeutua ajatus: „Eiköhän jo ole myöhäistä, eiköhän Puolasta tule Neuvostotasavalta ennen kuin ehditään tehdä rauhaa tai sotaa tietävä valtioteko?" He eivät tiedä, mitä tekisivät. He eivät tiedä, mitä huomispäivä heille tuo.

Me tiedämme, että joka kuukausi lisää suuresti voimiamme ja on lisäävä niitä yhä enemmän. Siksi asemamme on nyt kansainvälisessä suhteessa lujempi kuin koskaan ennen. Mutta maailmankriisiin meidän on suhtauduttava tavattoman tarkkaavaisesti ja oltava valmiit kaikkien yllätysten varalta. Olemme saaneet muodollisen rauhantarjouksen Puolalta. Nämä herrat ovat tukalassa asemassa, niin tukalassa, että heidän ystävänsä, saksalaiset monarkistit, jotka ovat kouliintuneempia, joilla on enemmän poliittista kokemusta ja tietoja, ovat turvautuneet sotaseikkailuun, kornilovilaisuuteen. Puolan porvaristo on tehnyt rauhantarjouksen, koska se tietää, että sotaseikkailu voi viedä puolalaiseen kornilovilaisuuteen. Kun tiedämme, että vihollisemme on erittäin tukalassa asemassa — vihollinen, joka ei tiedä, mitä se oikein tekisi ja mitä se huomenna tekee —, meidän on sanottava hyvin päättäväisesti itsellemme, että sota on mahdollinen, vaikka rauhantarjous onkin tehty. Heidän tulevaa menettelyään on mahdotonta arvata. Me olemme nähneet nuo miehet, tunnemme nuo Kerenskit, menshevikit ja eserrät. Näiden kahden vuoden aikana olemme saaneet nähdä, miten heitä on vetänyt tänään Koltshakin puoleen, huomenna miltei bolshevikkien luo ja sitten Denikinin luo, ja kaikkea tätä on verhottu korulauseilla vapaudesta ja demokratiasta. Me tunnemme nuo herrat, joten tarraudumme kaksin käsin rauhantarjoukseen tehden niin suuria myönnytyksiä kuin voimme varmoina siitä, että rauha pienten valtioiden kanssa vie asiaamme eteenpäin paljon paremmin kuin sota, sillä sodan avulla imperialistit

ovat pettäneet työtätekeviä joukkoja, sen avulla he ovat salanneet totuuden Neuvosto-Venäjistä, jonka vuoksi mikä rauha tahansa avaa sata kertaa paremman ja laveamman tien vaikutuksellemme. Se on jo muutenkin suurta näinä vuosina. III, Kommunistinen Internationale on saavuttanut ennenkuulumattomia voittoja. Mutta samalla tiedämme, että meidät voidaan minä päivänä hyvänsä pakottaa sotaan. Vihollisemme eivät vielä itsekään tiedä, mihin he tässä suhteessa oikein pystyvät.

Että sotavalmisteluja suoritetaan, siitä ei ole pienintäkään epäilystä. Tähän valtakunnalliseen aseistautumiseen turvautuvat nykyisin monet Venäjän naapureista, ja ehkä monet niistäkin valtioista, jotka eivät ole naapureitamme. Senpä vuoksi meidän täytyy kansainvälisessä politiikassamme enimmäkseen manöveroida, noudattaa mitä tiukimmin omaksumaamme linjaa ja olla valmiina kaikkeen. Me olemme taistelleet erittäin tarmokkaasti rauhan puolesta. Tämä taistelu antaa oivallisia tuloksia. Tällä taistelutantereella me olemme ansioituneet parhaiten, emme ainakaan huonommin kuin Punaisen Armeijan toimintatantereella, verisellä rintamalla. Mutta rauhan solmiminen kanssamme ei riipu pienten valtioiden tahdosta, se ei riipu niiden tahdosta, vaikka ne itse haluaisivatkin rauhaa. Ne ovat korviaan myöten velassa Ententen maille, joiden kesken taas on käynnissä ankara tappelu ja kilvoittelu. Tästä syystä meidän on muistettava, että maailmanhistoriallinen tilanne, joka pohjaa kansalaissotaan ja Ententeä vastaan käytyyn sotaan, tekee rauhan tietenkin mahdolliseksi.

Mutta pyrkiessämme rauhaan meidän on samalla lujitettava sotakuntoisuuttamme ja oltava ehdottomasti riisumatta armeijaamme aseista. Armeijamme on reaalisena takeena siitä, että imperialistiset suurvallat eivät tee pienintäkään, vähäisintäkään hyökkäysyritystä, sillä vaikka ne saattaisivatkin arvella saavuttavansa alussa jonkinlaista tilapäistä menestystä, niin Neuvosto-Venäjä lyö ne sitten kuitenkin täydellisesti. Se meidän on tiedettävä ja sen on oltava agitaatio- ja propagandatyömme perustana, meidän on myös osattava valmistautua tähän ja ratkaistava se tehtävä, joka lisääntyvän väsymyksen takia pakottaa yhdistämään nämä työalat.

Siirryn nyt tarkastelemaan niitä tärkeimpiä periaatteellisia näkökohtia, jotka ovat pakottaneet meidät ohjaamaan

päättävästi työtätekevät joukot käyttämään armeijaa vuorossaolevien perustehtävien ratkaisemiseen. Kurin entinen perusta, pääoma, on heikentynyt, yhtymisen entinen perusta on poissa. Meidän on luotava toisenlainen kuri, toisenlainen kurin ja yhtymisen perusta. Kaikki mikä on pakotusta, synnyttää suuttumusta ja huutoa, melua ja ulvontaa porvarillisten demokraattien taholta, jotka käyttävät mielellään sanoja „vapaus” ja „tasa-arvoisuus” käsittämättä, että pääoman vapaus on rikos työläisiä kohtaan, että kylläisen ja nälkäisen tasa-arvoisuus on rikos työtätekeviä kohtaan. Valhetta vastaan käytävän taistelun nimessä olemme asettuneet sille kannalle, että toteutamme käytännössä työvelvollisuutta ja liitämme yhteen työtätekeviä emmekä pelkää laisinkaan käyttää pakkokeinoja, sillä vallankumousta ei ole missään tehty ilman pakotusta, ja proletariaatilla on oikeus käyttää pakotuskeinoja pitääkseen hinnalla millä hyvänsä puolensa. Kun herrat porvarit, herrat sovittelijat, herrat Saksan riippumattomat, Itävallan riippumattomat ja Ranskan longuetlaiset kiistelivät historiallisesta tekijästä, he unohtivat aina sellaisen tekijän kuin proletariaatin vallankumouksellisen päättäväisyyden, lujjuuden ja järkkymättömyyden. Ja maamme proletariaatin järkkymättömyyttä ja karaistuneisuutta on juuri se, että se on sanonut itselleen sekä muille ja todistanut teoissa, että ennemmin tuhoudumme kaikki viimeistä miestä myöten kuin luovumme alueestamme, kuin luovumme periaatteestamme, kurin ja lujan politiikan periaatteesta, politiikan, jonka hyväksi meidän on uhrattava kaikkemme. Vain tämä poliittinen tekijä on ratkaiseva voima kapitalistimaiden ja kapitalistien luokan hajoamishetkellä, tämän luokan jouduktua epätoivoon ja pulaan. Korulauseet vähemmistöstä ja enemmistöstä, demokratiasta ja vapaudesta eivät ratkaise mitään, vaikka kuluneen historiallisen kauden sankarit kuinka vetoaisivat niihin. Ratkaisevia siinä ovat työväenluokan tietoisuus ja lujuus. Jos se on valmis toimimaan antaumuksellisesti, jos se on todistanut pystyvänsä jännittämään kaikki voimansa, niin se ratkaisee asian. On tehtävä kaikki tämän asian ratkaisemiseksi. Työväenluokan päättäväisyys ja sen järkkymätön halu noudattaa ohjelautsettaan — „mieluummin kaadumme kuin antaudumme” — ei ole ainoastaan historiallinen tekijä, vaan myös ratkaiseva tekijä, voiton tekijä.

Tästä voitosta, tästä varmuudesta me siirrymme ja olemme siirtyneet niihin rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön tehtäviin, joiden ratkaiseminen on edustajakokouksemme tärkein tehtävä. Tässä suhteessa ei mielestäni saa puhua Keskuskomitean Poliittisen byroon toimintaselostuksesta tai oikeammin KK:n poliittisesta toimintaselostuksesta, vaan pitää sanoa suoraan ja avoimesti: niin, toverit, se on kysymys, josta te teette päätöksen ja jota teidän on punnittava puolueen ylimpänä arvovaltaisena instanssina. Olemme selittäneet selvästi tämän kysymyksen teille. Olemme ottaneet määrätyn kannan. Velvollisuutemme on vahvistaa lopullisesti päätöksemme, oikaista tai muuttaa sitä. Mutta KK:n on toimintaselostuksessaan sanottava, että se on tässä peruskysymyksessä, kipeässä kysymyksessä ottanut täysin määritellyn kannan. Niin, tehtävä on nyt keskittää rauhanomaiseen taloudelliseen rakennustyöhön, rappiolle saatetun tuotannon kunnostamiseen kaikki se, minkä proletariaatti, ehdottoman yhtenäinen proletariaatti pystyy keskittämään. Tämä vaatii rautaista kuria ja raudanlujaa järjestystä, joita ilman emme olisi kestäneet edes kahta kuukautta saatikka alun kolmatta vuotta. Meidän on osattava käyttää hyväksi voittoamme. Toisaalta pitää ymmärtää, että tämä siirtyminen vaatii paljon uhrauksia, joita maamme on jo muutenkin joutunut niin paljon tekemään.

Asian periaatteellinen puoli on ollut KK:lle selvä. Koko toimintamme on palvellut tätä politiikkaa ja sitä on suunnattu tässä hengessä. Esimerkiksi sellainen kysymys, joka tuntuu pikkuseikalta ja jolla sellaisenaan, jos se temmattaisiin irti asiayhteydestä, ei tietenkään voi olla syvää periaatteellista merkitystä — nimittäin kollegista ja yksilöllistä johtovaltaa koskeva kysymys, joka jää teidän ratkaistavakseen —, on hinnalla millä hyvänsä asetettava tietojemme, kokemustemme, vallankumouksellisen käytäntömme antamien perusopetusten näkökulmasta. Meille sanotaan esimerkiksi: „Kollegisuus on eräänmuotoista laajojen joukkojen osallistumista hallintaan”. Keskuskomiteassa olemme pohjineet tätä asiaa ja päättäneet siitä, ja meidän on tehtävä siitä tiliä teille: toverit, moista teoreettista sekasotkia ei saa sietää. Jos olisimme pääkysymyksessä, sotilaallista toimintaamme, kansalaissotaamme koskevassa kysymyksessä sietäneet edes kymmenennen osan moista teoreettista seka-
vuutta, meidät olisi lyöty ja syystä olisi lyötykin.

Toverit, sallikaa minun KK:n toimintaselostuksen yhteydessä ja kun on kysymys uuden luokan osallistumisesta hallintaan kollegiseen tai yksilölliseen johtovaltaan nojautuen, teoretisoida samalla hieman ja osoittaa, miten luokka hallitsee ja missä sen luokkaherruus ilmenee. Emmehän me ole tässä suhteessa ensikertalaisia, ja meidän vallankumouksemme eroaa aikaisemmista vallankumouksista siinä, että vallankumouksessamme ei ole utopismia. Kun uusi luokka on astunut vanhan luokan tilalle, niin se voi pitää puolensa vain käymällä ankaraa taistelua muita luokkia vastaan, ja voittaa lopullisesti vain siinä tapauksessa, jos se pystyy viime kädessä hävittämään yleensä luokat. Valtava mutkallinen luokkataisteluprosessi asettaa kysymyksen juuri näin, muuten voidaan vajota sekasotkun suohon. Missä ilmenee luokan herruus? Missä ilmeni feodaaleihin kohdistunut porvariston herruus? Perustuslaissa kirjoitettiin vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta. Se oli valhetta. Niin kauan kuin on työtätekeviä, omistajat voivat ja omistajina heidän on jopa pakko keinotella. Me sanomme, että tasa-arvoisuutta ei ole, kylläinen ei voi olla tasa-arvoinen nälkäisen kanssa eikä keinottelija työtätekevän kanssa.

Missä nykyään ilmenee luokkaherruus? Proletariaatin herruus ilmenee siinä, että tilanherroilta ja kapitalisteilta on otettu pois omistusoikeus. Kaikkien entisten perustuslakien — tasavaltaisimpienkin, demokraattisimpienkin — henkenä, perussisältönä oli vain omistus. Meidän Perustuslaillamme on oikeus ja se on vallannut oikeuden historialliseen olemassaoloonsa juuri siksi, että se on lakkauttanut omistusoikeuden muutenkin kuin paperilla. Voittanut proletariaatti on lakkauttanut ja hävittänyt lopullisesti omistusoikeuden, juuri siinä ilmenee luokkaherruus. Siis ennen kaikkea omistuskysymyksessä. Kun omistuskysymys ratkaistiin käytännössä, niin siten taattiin luokan herruus. Kun sen jälkeen Perustuslakiin kirjoitettiin se, minkä elämä oli jo ratkaissut — kapitalistien ja tilanherrojen omistusoikeuden lakkauttaminen — ja kun siihen lisättiin, että työväenluokalla on Perustuslain mukaan suuremmat oikeudet kuin talonpoikaistolla ja että riistäjillä ei ole mitään oikeuksia, niin siten siihen kirjoitettiin se, että me olemme saattaneet voimaan luokkamme herruuden ja sitoneet sillä itseemme kaikki työtätekevien kerrokset ja pikku ryhmät.

Pikkuporvarilliset omistajat eivät ole yhtenäisiä; ne heistä, joilla on enemmän omaisuutta, ovat vähemmän omistavien vihollisia, ja kumoamalla omistusoikeuden proletarit julistavat avoimen sodan heille. On vielä paljon tietämättömiä, sivistymättömiä ihmisiä, jotka kannattavat täydellisesti minkälaista vapaakauppaa tahansa, mutta joista ei ole taistelijoiksi, kun huomaavat riistäjien voittamisen merkitsevän kurinalaisuutta ja itseuhrautuvaisuutta, he eivät ole meidän puolellamme, mutta he ovat voimattomia vastustamaan meitä. Vain luokkaherruus määrää omistussuhteen sekä sen, mikä luokka on pinnalla. Se, joka sitoo sellaisen kysymyksen kuin missä ilmenee luokkaherruus demokraattista sentralismia koskevaan kysymykseen, kuten usein näemme tapahtuvan, saa aikaan sellaista sekaannusta, ettei mikään tuloksellinen työ ole sillä pohjalla mahdollista. Perusehtona on propagandan ja agitaation selvyys. Kun vastustajamme ovat sanoneet ja todenneet meidän saaneen aikaan ihmeitä agitaation ja propagandan kehittämisessä, niin tätä ei saa käsittää muodollisesti sillä tavalla, että meillä olisi ollut paljon agitaattoreita ja kulutettu paljon paperia, vaan se on käsitettävä sisällöllisesti siten, että tähän agitaatioon sisältyvä totuus on todella löytänyt tiensä kaikkien tietoisuuteen. Ja tästä totuudesta ei saa poiketa.

Kun luokka tuli toisen tilalle, niin se muutti omistussuhteita. Kun porvaristo tuli feodalismiin tilalle, niin se muutti omistussuhteita; porvariston perustuslaissa sanotaan: „Omistava on tasa-arvoinen kerjäläisen kanssa”. Se on porvariston vapautta. Tuo „tasa-arvoisuus” antoi kapitalistiluokalle herruuden valtiossa. Mutta luuletteko, että tuluaan feodalismiin tilalle porvaristo sekoitti valtion ja hallinnan toisiinsa? Ei, niin hölmöjä porvarit eivät olleet, he sanoivat, että sitä varten, että voitaisiin hallita, pitää olla siihen kykeneviä miehiä, ja sitä varten pitää ottaa feodaaleja ja uudestikasvattaa heidät. Niin he tekivätkin. Oliko se sitten virhe? Ei ollut, toverit, sillä taito hallita ei tipahda taivaasta eikä ole lähtöisin pyhästä hengestä, ja vaikka kyseinen luokka onkin edistyksellinen luokka, se ei silti kykene heti hallitsemaan. Näemme esimerkiksi, että kunnes porvaristo kulki voittoonsa, se otti hallintatoimiin toisesta luokasta, feodaaliluokasta lähtöisin olevia miehiä eikä se mistään muualta voinutkaan ottaa. Asioita on

tarkasteltava selväjärkisesti: porvaristo käytti edeltäjaluokkaa, ja meidänkin tehtävämme on nyt osata sitä käyttää, alistaa se ja käyttää hyväksi sen tietoja ja valmennusta, käyttää kaikkea sitä luokkavoiton hyväksi. Siksi me sanomme, että voittajaluokalta vaaditaan kypsyyttä, mutta kypsyyttä ei todisteta sanoilla eikä asiakirjoilla, sitä todistaa vain kokemus, käytäntö.

Porvarit voittivat, vaikka eivät osanneet hallita, ja he turvasivat voittonsa sillä, että säätivät uuden perustuslain, värväsivät ja valikoivat hallintomiehiä oman luokkansa keskuudesta ja ryhtyivät opiskelemaan käyttäen hyväkseen edeltäjaluokasta lähtöisin olevia hallintomiehiä, alkoivat opettaa, kouluttaa uusia, omia miehiään hallinnollisiin toimiin käyttäen siihen tarkoitukseen koko valtiokoneistoa, ottaen haltuunsa feodaaliset laitokset, lähettäen kouluun rikkaita, ja näin ollen monien vuosien ja vuosikymmenien mittaan he kouluttivat hallintomiehiksi oman luokkansa edustajia. Hallitsevan luokan mukaiseksi ja kaltaiseksi järjestetyssä valtiossa on nykyään tehtävä niin kuin on ennen tehty kaikissa valtioissa. Ellemme halua asettua mitä puhtaimman utopismin ja sisällyksettömien korulauseiden kannalle, meidän on sanottava, että meidän pitää ottaa huomioon menneiden vuosien kokemus, että meidän pitää turvata vallankumouksen avulla saatu Perustuslaki, mutta hallintatyöhön ja valtiolliseen rakennustyöhön meidän on saatava miehiä, jotka osaavat hallita, joilla on valtiollista ja taloudellista kokemusta, ja tällaisia miehiä emme voi saada muualta kuin edeltäjaluokasta.

Kollegisuudesta järkeillään usein mitä tyhmimmässä hengessä, specialistivastaisessa hengessä. Sellaisin käsitöksin on mahdotonta voittaa. Jotta voitaisiin voittaa, on ymmärrettävä mitä syvällisimmin koko vanhan porvarillisen maailman historia, ja jotta voitaisiin rakentaa kommunismi, on otettava sekä tekniikka että tiede ja pantava ne palvelemaan laajempia piirejä, mutta niitä ei voida ottaa muilta kuin porvaristolta. Tämä peruskysymys on asetettava kyllin selvästi, sitä on pidettävä yhtenä taloudellisen rakennustyön perustehtävänä. Meidän on hallittava kukistamaamme luokkaan kuuluneiden miesten avulla, jotka ovat kauttaaltaan luokkansa ennakkoluulojen vallassa ja jotka meidän on uudestikasvatettava. Samalla meidän on löydettävä myös omia hallintomiehiä oman luokkamme

riveistä. Meidän on käytettävä koko valtiokoneistoa siihen, että oppilaitosten toiminta, vapaa kansansivistystyö ja käytännöllinen opetus — kaikki tämä tapahtuisi kommunistien johdolla proletaareja, työläisiä ja työtätekeviä talonpoikia varten.

Vain näin me voimme järjestää asian. Kaksivuotisen kokemuksemme jälkeen emme saa ajatella niin, että me muka käymme vasta ensi kertaa käsiksi sosialistiseen rakennustyöhön. Teimme kyllin paljon tyhmyyksiä Smolnan kaudella ja Smolnan vaiheilla. Siinä ei ole mitään häpeällistä. Mistäpä meillä olisi ollut järkeä, kun kävimme ensi kertaa käsiksi uuteen tehtävään! Kokeilimme yhtä ja toista. Ajelehdimme virran mukana, sillä emme voineet erottaa oikeita aineksia vääristä — siihen tarvitaan aikaa. Nyt se on jo läheistä menneisyyttä, joka on jäänyt taaksemme. Tuo aika, jolloin vallitsi kaaos ja intomieli, on menneisyyttä. Brestin rauha on tuon menneisyyden asiakirjoja. Se on historiallinen asiakirja, enemmänkin, se on historiallinen kausi. Meidät pakotettiin Brestin rauhaan siksi, että olimme heikkoja joka suhteessa. Minkälainen tuo kausi oli? Se oli voimattomuuden aikaa, josta selviydyimme voittajina. Se oli kauttaaltaisen kollegisuuden aikaa. Tätä historiallista tosiasiaa ei voida kiistää, kun sanotaan, että kollegisuus on hallintatyön koulu. Eihän saa istua loputtomasti koulun valmistavalla luokalla! (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Se ei käy päinsä. Olemme jo aikuisia, mutta meitä tullaan vetämään lakkaamatta nenästä kaikilla aloilla, jos menettelemme kuin koululaiset. On mentävä eteenpäin. On noustava tarmokkaasti ja yksimielisesti korkeammalle. Ammattiliittojen ratkaistavaksi lankeaa erittäin vaikea tehtävä. Ne on saatava käsittämään tämä tehtävä taisteluksi surullisen kuuluisan demokratismin jäännöksiä vastaan. On tehtävä loppu kaikesta virkaan nimitettyjä henkilöitä * koskevasta kohusta, tästä kaikesta vanhasta ja vahingollisesta romusta, jota esiintyy eri päätöslauselmissa ja suupuheissa. Muuten emme voi voittaa. Ellemme ole oppineet tätä kahdessa vuodessa, niin olemme jääneet jälkeen, ja jälkeen jääneet lyödään.

Tehtävä on äärettömän vaikea. Ammattiliittomme ovat antaneet tavattoman suurta apua proletaarisen valtion

* Kysymys on henkilöistä, jotka hoitavat valinnallista virkaa ylempää annetun määräyksen perusteella eivätkä valittuina. Suom.

rakentamisessa. Ne ovat olleet yhdysrenkaana sitomassa puoluetta miljoonaisiin sivistymättömiin joukkoihin. Meillä ei ole syytä salata, että ammattiliitot kantoivat hartioillaan vastoinkäymisiämme vastaan käydyn taistelun taakan, kun oli autettava valtiota elintarvikkeiden hankinnassa. Eikö se ollut mitä suurin tehtävä? Äskettäin ilmestyi „Tilastollisen Keskushallinnon Tiedonantolehti”. Siinä esittävät yhteenvetoja tilastotieteilijät, joita ei suinkaan voida epäillä bolshevismin kannattajiksi. Siinä on kaksi mielenkiintoista numerotietoa: vuosina 1918 ja 1919 kuluttavien kuvernementtien työläiset saivat 7 puutaa, mutta tuottavien kuvernementtien talonpojat kuluttivat 17 puutaa viljaa vuodessa. Ennen sotaa he kuluttivat 16 puutaa vuodessa. Siinä kaksi numeroa, jotka osoittavat luokkien välisen suhteen elintarvikekampailussa. Proletariaatti jatkoi uhrien kantamista. Huudetaan väkivallasta! Mutta proletariaatti on puolustanut ja laillistanut tämän väkivallan, todistanut tuon väkivallan oikeaksi uhraamalla itse eniten. Väestön enemmistö, nälkäisen ja rappiotilaan saatetun Venäjämme tuottavien kuvernementtien talonpojat ovat ensi kerran syöneet paremmin kuin satojen vuosien aikana tsaristisella, kapitalistisella Venäjällä. Ja me sanomme, että joukot joutuvat näkemään nälkää siihen saakka, kunnes Punainen Armeija voittaa. Työväenluokan etujoukon oli kannettava nämä uhrit. Tässä taistelussa se sai koulutuksensa; sen saatuamme meidän on mentävä eteenpäin. Tämä askel on nyt otettava hinnalla millä hyvänsä. Vanhoilla ammattiliitoilla, kuten yleensä kaikilla ammattiliitoilla, on historiansa ja menneisyytensä. Tuossa menneisyydessä ne olivat vastarintaelimiä taistelussa työn riistäjiä, kapitalismia vastaan. Mutta tilanne on muuttunut, sillä työväenluokka on noussut valtaan valtiossa ja sen täytyy nyt kantaa suuria uhreja, nääntyä ja nähdä nälkää.

Kaikki eivät kuitenkaan käsitä tätä muutosta eivätkä välitä syventyä siihen. Siinä meitä auttavat eräät menshevikit ja eserrät, jotka vaativat yksilöllisen johtovalan tilalle kollegista johtovaltaa. Anteeksi, toverit, mutta se ei käy päinsä! Sen olemme jo läpikäyneet. Edessämme on nyt hyvin mutkallinen tehtävä: voitettuaamme veristen taistelujen rintamalla meidän on voitettava myös verettömällä rintamalla. Tämä sota on vaikeampi. Tämä rintama on mitä raskain. Sanomme sen suoraan kaikille tietoisille työ-

läisille. Rintamalla käymämme sodan jälkeen seuraa veretön sota. Tilanne on muodostunut sellaiseksi, että mitä enemmän me saimme voittoja, sitä enemmän osoittautui olevan sellaisia alueita kuin Siperia, Ukraina ja Kuban. Siellä on rikkaita talonpoikia, proletaareja siellä ei ole, ja mikäli proletariaattia onkin, se on pikkuporvarillisten tottumusten turmelemaa, ja me tiedämme, että jokainen, jolla on pienikin maatilkkku, sanoo siellä: „Viis minä hallituksesta. Minä kiskon nälkäisestä niin paljon kuin haluan ja viittaa kintaalla koko hallitukselle”. Keinottelija-talonpoikaa, joka Denikinin valtaan joutuneena alkoi kallistua meidän puoleemme, tulee nyt auttamaan Entente. Sota on muuttanut rintamaa ja muotoaan. Nyt Entente sotii käymällä kauppaa ja harjoittamalla elintarvikekeinottelua, jonka se on paisuttanut kansainväliseksi. Tov. Kamenevin teeseissä, jotka julkaistiin „Izvestija TsK” lehdessä¹⁰¹, on selitetty täydellisesti sen periaatteellinen perusta. He haluavat tehdä elintarvikekeinottelun kansainväliseksi. He haluavat muuttaa rauhanomaisen taloudellisen rakennustyön rauhanomaiseksi Neuvostovallan rappeuttamiseksi. Suokaa anteeksi, herrat imperialistit, me olemme varuillamme. Me sanomme: olemme käyneet sotaa ja voittaneet ja siksi pidämme edelleenkin tärkeimpänä ohjelauseena sitä, mikä auttoi meitä voittamaan. Me jätämme tuon ohjelauseen täydellisesti voimaan ja noudatamme sitä nyt työn rintamalla, nimittäin ohjelauseetta proletariaatin kestävydestä ja sen tahdon yhtenäisyydestä. On tehtävä loppu vielä säilyneistä vanhoista ennakkoluuloista ja tottumuksista.

Lopuksi saanen pysähtyä hieman tarkastelemaan tov. Gusevin kirjasta, joka mielestäni ansaitsee huomiota kahdessa suhteessa: se ei ole hyvä ainoastaan muodolliselta puolelta eikä ainoastaan siksi, että se on kirjoitettu tätä edustajakokoukustamme varten. Jostakin syystä me kaikki olemme tähän saakka tottuneet kirjoittelemaan päätöslausemia. Sanotaan, että kaikenlainen kirjallisuus on hyvää, paitsi ikävä. Päätöslausemat on luullakseni katsottava ikävään kirjallisuuteen kuuluvaksi. Olisi parempi, jos me toveri Gusevin esimerkkiä seuraten kirjoittelisimme vähemmän päätöslausemia ja enemmän kirjasia, vaikka niissä olisikin yhtä runsaasti virheitä kuin on hänen kirjassaan. Mutta näistä virheistään huolimatta se on paras teos, sillä

siinä on huomio keskitetty perustavaa laatua olevaan taloussuunnitelmaan, koko maan teollisuuden ja tuotannon jälleenrakentamissuunnitelmaan, sillä siinä on kaikki alistettu palvelemaan tätä perustavaa taloussuunnitelmaa. Keskuskomitea on liittännyt täällä tänään jaettuihin teeseihinsä kokonaisen kohdan, jonka se on lainannut sellaisenaan tov. Gusevin teeseistä. Asiantuntijain avulla me voimme vielä yksityiskohtaisemmin kehittää tätä perustavaa laatua olevaa taloussuunnitelmaa. Meidän on muistettava, että tämä suunnitelma on laadittu moniksi vuosiksi. Me emme lupaa, että pelastamme maan heti nälänhädästä. Me sanomme, että taistelu tulee olemaan vaikeampaa kuin se oli sotarintamalla, mutta se kiinnostaa meitä enemmän, se vie meidät lähemmäksi varsinaisia perustehäviämme. Se vaatii mitä suurinta voimien jännitystä ja sitä tahdon yhtenäisyyttä, jota olemme osoittaneet aikaisemmin ja jota meidän on nytkin osoitettava. Kun ratkaisemme tämän tehtävän, niin saavutamme verettömällä rintamalla ainakin yhtä suuren voiton kuin kansalaissodan rintamalla. (Suosionosoituksia.)

3

LOPPULAUSUNTO
KESKUSKOMITEAN SELOSTUKSEN JOHDOSTA
MAALISKUUN 30 pnä

Toverit, suurimmaksi hyökkäysten kohteeksi muodostui se KK:n poliittisen toimintaselostuksen osa, jota tov. Sapronov sanoi sättimiseksi. Tov. Sapronov antoi puolustamalleen näkökannalle tavattoman selvän luonteen ja sävyn, ja osoittaakseni teille, miten asianlaita todellisuudessa on, haluaisin aloittaa johtamalla mieleenne eräitä tärkeimpiä päivämääriä. Edessäni on „Izvestija TsK RKP” lehden maaliskuun 2 pn numero; me julkaisimme siinä KK:n nimissä edustajakokouksen järjestämistä koskevan kirjeen VKP:n järjestöille. Heti ensimmäisessä kirjeessä me sanomme: „Puhtaasti teoreettisten pohdiskelujen, yleisistä kysymyksistä käytyjen väittelyjen ja periaatteellisten päätöslauselmien hyväksymisen aika on onneksi ohi. Se on jo läpikäyty aste, se on eilen ja toissa päivänä ratkaistu tehtävä. On kuljettava eteenpäin, on kyettävä ymmärtämään, että ratkaistavanamme on nyt *praktillinen tehtävä*, että rappiotilan mitä nopein lopettaminen on *käytännön tehtävä*, joka on ratkaistava kaikin voimin, aito vallankumouksellisella tarmokkuudella, yhtä antaumuksellisesti kuin parhaat toverimme, puna-armeijalaiset — työläiset ja talonpojat — taistelivat voittaen Koltshakin, Judenitshin ja Denikinin”.

Minun on tunnustettava, että syyllistyin tässä optimismiin, kun luulin, että teoreettisten pohdiskelujen aika on ohi. Tosiaankin, ennen vallankumousta 15 vuotta teoretisoi-tiin, nyt on jo kaksi vuotta johdettu valtiota, on siis jo aika osoittaa toimeliaisuutta ja käytännöllisyyttä, ja niinpä maaliskuun 2 päivänä käännyimme tovereiden puoleen, joilla on käytännön kokemusta. Vastaukseksi siihen maaliskuun 10 päivänä julkaistaan „Ekonomitsheskaja Zhiznissä”¹⁰²

Tomskin teesit, maaliskuun 23 päivänä toverien Saprovin, Osinskin ja Maksimovskin teesit, maaliskuun 27 päivänä ilmestyvät Moskovon kuvernementin puoluekomitean teesit — siis jo sen jälkeen, kun me olimme kääntyneet puoluejärjestöjen puoleen. Ja kaikissa näissä teeseissä kysymys on asetettu teoreettisesti väärin. Joskin kirjeessä esittämämme näkökanta oli optimistinen, ja sikäli virheellinen, koska meistä tuntui, että mainittu aika on jo ohielettyä, niin teesit olivat osoituksena siitä, ettei tuo aika olekaan vielä ohielettyä ja ammattiliittoja edustavien toverien on turha valittaa, että heihin on suhtauduttu epäoikeudenmukaisesti. Ratkaistavanamme on nyt kysymys: onko oikea se näkökanta eli asenne, joita noissa kaikissa maaliskuun 2 pn kirjelmämme jälkeen ilmestyneissä teeseissä puolustellaan? Kaikissa niissä on runsaasti asiallista aineistoa, ja se on otettava huomioon. KK olisi kerrassaan kelvoton laitos, ellei se kiinnittäisi niihin vakavaa huomiota.

Mutta kuulkaapa, mitä kirjoittaa tov. Tomski:

„§ 7. Teollisuuden säännöstely- ja johtoelinten muodostamisessa tärkeimpänä periaatteena, joka yksin vain voi turvata laajojen puolueeseen kuulumattomien työläisjoukkojen osallistumisen niihin ammattiliittojen kautta, on nykyään voimassaoleva teollisuuden kolleginen johtaminen alkaen Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistöstä ja aina tehdashallintoa myöten. Vain erikoistapauksissa Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistön ja Yleisvenäläisen ammattiliittojen keskusneuvoston puhemiehistön tai vastaavien ammattiliittojen Keskuskomiteain yhteisestä suostumuksesta voidaan sallia yhden henkilön johtaa jotakin laitosta kuitenkin sillä välttämättömällä ehdolla, että ammattiliitot ja niiden elimet valvovat näitä yksilöllisen johtovallan omaavia hallintomiehiä. § 8. Taloudellisen rakennustyön suunnitelman yhtenäistämiseksi sekä ammattiliittojen ja talousjärjestöjen toiminnan yhdenmukaistamiseksi pitää liittojen osallistumisessa teollisuuden johtamiseen ja sen säännöstelyyn noudattaa seuraavia periaatteita: a) talouspolitiikan yleiset kysymykset käsittelee Korkein kansantalousneuvosto ja sen elimet ammattiliittojen osallistuessa tähän käsittelyyn; b) Korkein kansantalousneuvosto ja sen elimet yhdessä vastaavien ammattiliittoelinten kanssa muodostavat johtavat talouskollegiot; c) talouselinten kollegiot, jotka käsittelevät yhdessä ammattiliittojen kanssa tämän tai tuon tuotantoalan talouspolitiikan yleisiä kysymyksiä ja tekevät säännöllisesti niille tiliä toiminnastaan, ovat vain Korkeimman kansantalousneuvoston elimiä, ne ovat velvollisia panemaan toimeen vain sen päätöksiä; d) kaikki talouselinten kollegiot ovat velvollisia toteuttamaan ehdottomasti käytännössä Korkeimman kansantalousneuvoston ylimpien elimien päätöksiä niin omakohtaisesti kuin myös kollegisesti pitäen tiliä päätösten täyttämistä vain Korkeimmalle kansantalousneuvostolle”.

Tämä on teorian peruskysymysten kauheaa sotkemista. Tosin kyllä johtaminen tapahtuu yhden hallintomiehen kautta, mutta kuka nimenomaan tulee olemaan tuo hallintomies, spesialistiko vai työläinen — se riippuu siitä, kuinka paljon meillä on entisiä ja uusia hallintomiehiä. Nämä ovat teorian peruskysymyksiä. Keskustelkaamme siis niistä. Mikäli haluatte keskustella KK:n poliittisesta linjasta, niin älkää soluttako meidän tilillemme mitään sellaista, mitä emme ole esittäneet emmekä sanoneet. Mitä meille vastattiin kun maaliskuun 2 päivänä kehoitimme tovereita antamaan meille käytännöllistä tukea? Vastaukseksi toverit paikallisjärjestöistä tarjoavat meille ilmeisen virheellisiä teoreettisia asioita. Maaliskuun 23 päivänä ilmestyneet toverien Osinskin, Maksimovskin ja Sapronevin teesit ovat pelkkää teorian vääristelyä. He kirjoittavat, että kollegisuus on muodossa tai toisessa demokratismiin välttämätön perusta. Väitän, että vallankumouksen edellisen sosialidemokratian historian 15-vuotiskaudelta ette löydä mitään sellaista. Demokraattinen sentralismi merkitsee vain sitä, että eri paikkakuntien edustajat kokoontuvat ja valitsevat vastuunalaisen elimen, jonka tehtävänä onkin johtaa. Mutta miten? Se riippuu siitä, paljonko on pätevää väkeä, siitä, paljonko siihen kuuluu hyviä hallintomiehiä. Demokraattinen sentralismi on sitä, että edustajakokous tarkastaa KK:n toiminnan, laskee hajalle entisen ja nimitää uuden KK:n. Mutta jos päähämme pälkähäisi tarkastella niitä teoreettisia virheitä, joita mainituissa teeseissä esiintyy, emme pääsisi koskaan loppuun. En aio kosketella pitemmälti tätä kysymystä ja sanon vain, että KK on ottanut tässä kysymyksessä kannan, jota se ei voinut olla ottamatta. Tiedän vallan hyvin, ettei tov. Osinski eivätkä toisetkaan ole Mahnon ja Mahajevin kannalla, mutta mahnolaiset eivät kuitenkaan voi olla käyttämättä hyväkseen heidän argumenttejaan. He ovat yhteydessä niihin. Otta-kaamme Moskovan kuvernementin puoluekomitean teesit, jotka meille jaettiin. Niissä sanotaan, että kehittyneessä sosialistisessa yhteiskunnassa, jossa katoaa yhteiskunnallinen työnjako ja ihmisten sitominen ammatteihin, on hallintotehtäviä vuoronperään täyttävien ihmisten aika-ajoittainen vaihtaminen mahdollista vain laajan kollegisuuden pohjalla j.n.e. y.m.s. Kaikki tämä on silkkaa seka-sotkua!

Olemme kääntyneet paikallisjärjestöjen käytännönmiesten puoleen: auttakaa meitä asiallisilla huomautuksilla. Avun asemesta meille sanotaan, ettei KK qta huomioon paikallisjärjestöjen mielipiteitä. Mitä KK ei ota huomioon? Sosialistista yhteiskuntaa koskevia järjelyjäkö? Niissä ei ole mitään käytännöllistä ja asiallista. Meillä tietenkin on mainioita työläisiä, jotka oppivat paljon sivistyneistöltä, mutta joskus oppivat sen, mikä on huonointa eikä parasta. Siis on taisteltava sitä vastaan. Mutta kun vastaukseksi KK:n kehotukseen antaa käytännöllisiä ohjeita esitetään periaatekysymyksiä, niin meidän täytyy niistä puhua. Meidän on tällöin sanottava, että on taisteltava periaatteellisia virheitä vastaan. Niissä teeseissä, jotka on esitetty maaliskuun 2 pn jälkeen, on hirvittäviä periaatteellisia virheitä.

Vakuutan sen todeksi. Keskustelkaamme ja väitelkäämme siitä. Ei sitä tarvitse pakoilla! Tässä on turhaa vedota siihen, ettemme ole teoreetikkoja. Suokaa anteeksi, tov. Saprnov, mutta teidän teesinne ovat teoretikon teesejä. Tulette huomaamaan, että jos niitä sovellettaisiin käytännössä, niin pitäisi ratkaista vanhoja, epäasiallisia kysymyksiä. Ne, jotka alkaisivat toverien Maksimovskin, Saprnovin ja Tomskin teeseistä etsiä käytännöllisiä ohjeita, erehtyisivät suuresti, sillä teesit ovat pohjimmaltaan virheellisiä. Pidän aivan virheellisenä ja taantumuksellisenä näissä teeseissä esitettyä luokan suhtautumista valtiorakenteeseen. Sitä tietenkin puolustavat kaikki jälkeen jäävät ainekset, jotka eivät ole vielä tätä kaikkea kokeneet. Eikä näiden teesien laatijoita ole syytettävä siitä, että he ovat tietoisesti suostuneet puoltamaan leväperäisyyttä, vaan siitä, että tekemällä teoreettisen virheen kysymyksessä, jonka KK kehotti heitä asettamaan, he antavat kelvottomille aineksille eräänlaisen lipun, tietyn puolustautumismahdollisuuden. Ja miksi tämä kaikki on tehty? Ajattelemattomuudessa. Se ilmenee alkuperäisistä asiakirjoista täysin kiistattomasti.

Siirryn tarkastelemaan syytöstä, jonka tov. Jurenev esitti Shljapnikovin osalta. KK olisi menetellyt epäilemättä halpamaisesti, jos se olisi syrjäyttänyt tov. Shljapnikovin opposition edustajana juuri edustajakokouksen edellä. Kun saimme tietää, että tov. Shljapnikov matkustaa, niin sanoimme Poliittisessa byroossa, että emme anna hänelle toimintaohjeita lähdön edellä, ja tov. Shljapnikov kävi

ennen lähtöään luonani ja sanoi, ettei hän matkusta KK:n toimeksiannosta. Näin ollen tov. Jurenev on kuullut vain huhupuheita, joita hän levittää. (Jurenev: „Shljapnikov sanoi minulle sen henkilökohtaisesti...”)

En ymmärrä, miten hän saattoi sanoa sen teille henkilökohtaisesti, kun hän kävi ennen lähtöään luonani ja sanoi, ettei hän matkusta KK:n toimeksiannosta. Jos KK olisi karkottanut opposition edustajakokouksen edellä, niin se olisi tietenkin ollut sallimatonta. Mutta kun puhutaan yleensä karkottamisesta, niin sanon: koettakaa sitten valita sellainen Keskuskomitea, joka voisi sijoittaa oikein voimat ja tehdä mahdottomaksi valitukset. Onko sellainen sijoittaminen mahdollista, että kaikki olisivat tyytyväisiä? Ellei tätä sijoittelua tapahdu, niin kannattaako silloin puhua kaan sentralismista? Mutta mikäli periaatteita on vääristelty, niin puhukaamme niistä esittämällä esimerkkejä. Jos olemme karkottaneet opposition edustajia, niin esittäköö esimerkki, ja me käsittelemme sen; ehkäpä onkin tehty virheitä. Ehkäpä on karkotettu tov. Jurenev, joka on jättänyt valituksen Poliittiselle byroolle, että hänet on aiheettomasti poistettu Länsirintamalta? Käsiteltyään kysymyksen Poliittinen byroo tuli kuitenkin johtopäätökseen, että se oli tehty oikein. Ja valitkaa minkälainen Keskuskomitea tahansa, se ei voi kieltäytyä voimien sijoittelusta.

Edelleen, Organisaatiobyroon ja Poliittisen byroon välisestä työnjaosta. Tov. Maksimovski on organisaatiokysymyksissä minua kokeneempi ja hän sanoo, että Lenin aiheuttaa sekavuutta Organisaatiobyroota ja Poliittista byroota koskevilla kysymyksillä. Tarkastelkaamme siis kysymystä. Meidän mielestämme Organisaatiobyroo sijoittelee voimat ja Poliittinen byroo hoitaa politiikan kysymykset. Ellei tällainen jako ole oikea, niin miten sitten olisi määriteltävä näiden kummankin elimen toiminta-ala? Pitäisikö ehkä kirjoittaa Perustuslaki? Poliittisen byroon ja Organisaatiobyroon tarkka erottaminen ja niiden toimintalan rajoittaminen on vaikeaa. Jokainen kysymys, jopa komendantin nimittäminenkin, voi muuttua poliittiseksi kysymykseksi. Jos jollakin on esitettävänä toisenlainen ratkaisu, niin olkoon hyvä; toverit Saprionov, Maksimovski ja Jurenev, tehkää ehdotuksenne, koettakaa jakaa ja määritellä Organisaatiobyroon ja Poliittisen byroon toiminta-ala. Meille riittää yksi KK:n jäsenen vastalause

tunnustaaksemme kysymyksen poliittiseksi. Meillä ei kuitenkaan ole koko aikana esitetty yhtään vastalauseita. Kaikkein vähimmin on rajoitettu aloitteellisuutta: jokainen KK:n jäsen voi julistaa kysymyksen poliittiseksi. Jokainen organisaatiokysymyksissä vähänkin kokenut käytännönmies, joka ei tunne asioita niin hyvin kuin tov. Maksimovski, vaan kuin työntekijä, joka on vaikka puoli vuotta työskennellyt tällä alalla, on velvollinen arvostelemaan toisin kuin tov. Maksimovski. Tehköt arvostelijat konkreettisia huomautuksia, me otamme ne varteen ja kehotamme valitsemaan uuden Keskuskomitean, joka toteuttaa nuo toivomukset käytännössä. Mutta me olemme saaneet kuulla vain aiheetonta arvostelua, valheellisia väitteitä.

Olettakaamme, että Organisaatiobyroo syrjäytetään poliittisesta johtamisesta. Minä kysyn, mitä siinä tapauksessa on poliittinen johtaminen? Kuka sitten johtaisi, elleivät ihmiset, ja miten voitaisiin johtaa, ellei sijoitella? Voidaanko joku pakottaa toteuttamaan tiettyjä ohjeita, jollei hän siihen kykene? Hänelle annetaan tiettyjä ohjeita, hänen työtään tarkastetaan ja lopuksi hänet siirretään toiseen työhön. Kuinka muutoin voitaisiin opettaa toveri Maksimovskia, Saprionovia ja Osinskia, jotka esittävät teeseisään tehtäväksi teoreettisen oikaisun, joka on aikoja sitten torjuttu? Käytännössä he toimivat vielä hullummin ja todistelevat, ettei ole mitään aineistoa asiallista arvostelua varten.

Tov. Saprionovin puheessa oli yksi asiallinen kohta, ja käytänkin sitä hyväkseni. Tov. Saprionov sanoo: Neuvostojen VII edustajakokous osoitti, että pellavanhankintaa koskeva dekreetti on Yleisvenäläisen TpKK:n päätöksen rikkomista, mutta me emme noudata tätä osiittaa. En jaksaa muistaa kymmenettäkään osaa niistä dekreeteistä, joita me panemme täytäntöön. Mutta tiedustelin Kansankomissaarion Neuvoston sihteeristöstä pellavanhankintoja koskevia ohjeita. Dekreetti hyväksyttiin helmikuun 10 päivänä. Ja mitä saatiin selville? Poliittisessa byroossa enempää kuin Yleisvenäläisessä TpKK:ssakaan ei ole tovereita, jotka vastustaisivat aloitteellisuutta. Me näimme heitä täällä, tällä puhujalavalla. Toverit tietävät, että heillä on sukkela kieli. Miksi he eivät valittaneet tästä päätöksestä? Esittäkää valituksenne! Helmikuun 10 päivän jälkeen ei tätä valitusta ole kuulunut. Tov. Rykovin ehdotuksesta ja sovit-

tuamme asiasta тов. Seredan ja Elintarvikeasiain kansankomissaarin kanssa pitkäaikaisen taistelun jälkeen teimme mainitun päätöksen. Meille sanotaan: „Te olette erehtyneet!” Se voi olla mahdollista. Oikaiskaa meitä. Jättäkää kysymys Poliittisen byroon käsiteltäväksi. Silloin saadaan virallinen päätös. Laatikaa pöytäkirja. Jos siinä on todistettu, että me olemme rikkoneet edustajakokouksen päätöstä vastaan, niin meidät on pantava syytteeseen. Missä se syytös on? Toisaalta moitteita Shljapnikovin takia, toisaalta taas sanotaan, että on rikottu pellavaa koskevaa päätöstä vastaan. Esittäkää tosiasioita siitä, että olemme rikkoneet päätöstä. Mutta te ette esitä tosiasioita. Kaikki sananne ovat pelkkiä sanoja: aloitteellisuus, virkaan nimittämiset j.n.e. Mitä varten sitten on olemassa sentralismi? Olisimmekohan kyenneet pitämään puoliamme kahtakaan kuukautta, ellemmme olisi ketään nimittäneet virkaan kahden vuoden mittaan, jolloin me täydellisestä nääntymyksestä ja rappiosta huolimatta saavutimme eri paikkakunnilla voittoja. Sen takia, ettei teitä miellytä тов. Shljapnikovin ja тов. Jurenevin poiskutsuminen, te sinkoatte noita sanapahasia väkijoukkoon, valistumattoman massan keskuuteen. Тов. Lutovinov sanoo: „Kysymystä ei ole ratkaistu”. Se pitää ratkaista. Jos kaksi kansankomissaaria on eri mieltä Ivan Ivanovitshista ja toinen heistä vakuuttaa, että se on politiikkaa, niin miten on meneteltävä, osoittakaa se! Luuletteko, että ikäviä kysymyksiä on ainoastaan Yleisvenäläisen ТрКК:n puhemieshistoriassa? Minä sanon, ettei ole sellaista laitosta, jossa ei olisi ikäviä kysymyksiä, ja kaikki joutuvat käsittelemään jotakin Maria Ivanovnaa ja Sidor Ivanovitshia koskevaa kysymystä. Mutta ei voida sanoa, että politiikkaa ei ole, sillä sitä on jokainen henkilökysymys. Тов. Lutovinovilla oli...— en tiedä, miten sanoisin, pelkään loukkaavani тов. Sapronovin herkkää korvaa ja pelkään käyttää poleemista sanontaa —, mutta hän sanoi, että тов. Krestinski pelotteli hajaannuksella. Tätä kysymystä käsiteltiin byroon istunnossa. On olemassa byroon pöytäkirja, ja pyydän kaikkia edustajakokouksen osanottajia ottamaan tämän pöytäkirjan ja lukemaan sen. Me tulimme johtopäätökseen, että тов. Krestinskin vikana oli äkkipikaisuus, mutta te, тов. Lutovinov ja тов. Tomski, esittitte kovin pahalta haiskahtavia syytöksiä. Ehkäpä olemme väärässä — oikaiskaa päätöstämme, mutta on sallimatonta

puhua noin tutustumatta asiapapereihin, vetoamatta siihen, että varta vasten on pidetty istunto, että kysymystä on käsitelty Tomskin ja Lutovinovin läsnäollessa.

Minun on kajottava vielä kahteen kohtaan, ennen kaikkea tov. Buharinin ja Radekin nimittämiseen virkoihin. Sanotaan, että me lähetimme heidät poliittisiksi komissareiksi Yleisvenäläiseen ammattiliittojen keskusneuvostoon, ja samalla yritetään sen kustannuksella todistaa, että siten muka rikotaan omatoimisuutta vastaan ja harjoitetaan virkavaltaisuutta. Jos tiedätte parempia teoreetikkoja kuin ovat Radek ja Buharin, niin osoittakaa heidät meille, jos tiedätte parempia ammatilliseen liikkeeseen perehtyneitä miehiä, niin osoittakaa heidät meille. Eikö siis Keskuskomitealla ole oikeutta antaa ammattiliitolle sellaisia miehiä, jotka ovat teoreettisesti parhaiten perillä ammatillisesta liikkeestä ja tuntevat Saksan kokemuksen sekä voivat oikaista virheellistä linjaa? Keskuskomitea, joka ei täyttäisi tätä tehtävää, ei kykenisi johtamaan! Mitä enemmän on ympärillämme talonpoikia ja Kubanin kasakkoja, sitä vaikeampi on tilanteemme proletaarisen diktatuurin kannalta! Juuri siksi on oikaistava linja ja tehtävä se hinnalla millä hyvänsä teräksenlujaksi, ja me suositlemme puolueen edustajakokoukselle tällaista linjaa.

Tov. Bubnov sanoi täällä, että hänellä on läheinen yhteys Ukrainaan, ja paljasti siten vastaväitteidensä todellisen luonteen. Hän sanoi, että KK on syysä borotbalaisten⁵² voimistumiseen. Tämä on kovin mutkallinen ja suuri kysymys, ja luulen, että tässä suuressa kysymyksessä, joka vaati manöverointia, erittäin taitavaa manöverointia, me olemme päässeet voitolle. Kun puhuimme KK:ssa mahdollisimman suurten myönnytysten tekemisestä borotbalaisille, niin sille naurettiin, sanottiin, että me emme kulje suoraa tietä; mutta suoraa tietä kulkien voidaan taistella silloin, kun vihollisella on suora linja. Kun vihollisemme etenee mutkitellen eikä suoraa linjaa, niin meidän on seurattava sitä ja paljastettava sitä joka mutkassa. Me lupasimme tehdä borotbalaisille mahdollisimman suuria myönnytyksiä, mutta sillä ehdolla, että he noudattavat kommunistista politiikkaa. Täten me todistimme, ettei meillä ole pienintäkään aikomusta olla suvaitsemattomia. Että nämä myönnytykset on tehty aivan oikein, se näkyy siitä, että kaikki parhaat borotbalaisainekset ovat nyt liittyneet puolueeseemme. Me

olemme rekisteröineet uudelleen tämän puolueen ja kiertämättömältä näyttäneen borotbalaisten kapinan asemesta olemme saaneet aikaan KK:n oikean linjan ansiosta, linjan, jota tov. Rakovski toteutti mainiosti käytännössä — olemme saaneet aikaan sen, että kaikki, mikä oli parasta borotbalaisten keskuudessa, liittyi meidän valvontamme alaisena ja meidän tunnustamana puolueeseemme ja jäljelle jäänyt osa katosi poliittiselta näyttämöltä. Tämä voitto oli parin suurottelun veroinen. Kun siis puhutaan, että KK on syyssä borotbalaisten voimistumiseen, niin se merkitsee, ettei ymmärretä poliittista linjaa kansallisuuskysymyksessä.

Kajoan vielä viimeisen toverin puheeseen, jossa tämä mainitsi, että ohjelmasta on pyyhittävä pois se, mitä siinä on sanottu ammattiliitoista. Tämä on esimerkki hosumisesta. Me emme ratkaise asioita niin kevytmielisesti. Me korostamme, ettei mitään pidä pyyhkiä pois, vaan käsiteltäköön kysymystä kirjasissa, artikkeleissa, lehdistössä j.n.e. Ammattiliitot pyrkivät ottamaan käsiinsä talouselämän, nimenomaan teollisuuden. Sellaiset puheet, että ammattiliittoihin ei pidä ottaa spesialisteja, ovat ennakkoluuloisuutta. Ammattiliitot ovat kasvattajia ja niiltä vaaditaan paljon. Huonoa kasvattajaa KK ei siedä. Kasvattaminen on aikaa vievä ja vaikea tehtävä. Siitä ei selviydytä dekreetillä, se vaatii kärsivällistä ja taitavaa suhtautumista, ja siihen me pyrimme ja tulemme edelleenkin pyrkimään. Tämä tehtävä vaatii olemaan hyvin varovaisia, mutta lujia.

4

PUHE TALOUDELLISESTA RAKENNUSTYÖSTÄ
MAALISKUUN 31 pnä

Toverit, ennen kaikkea pari pientä huomautusta. Tov. Saprov moittii edelleenkin minua huonomuistisuudesta, mutta herättämänsä kysymystä hän ei ole kuitenkaan selittänyt. Hän väittää edelleenkin, että pellavanhankintoja koskeva dekreetti rikkoo Yleisvenäläisen TpKK:n päätöstä vastaan. Sanon, että puolueen edustajakokouksessa ei sovi tällä tavalla singota perusteettomia syytöksiä ja sitä paitsi varsin vakavia syytöksiä. Jos Kansankomissaarien Neuvosto olisi rikkonut Yleisvenäläisen TpKK:n päätöstä, niin se olisi tietenkin pantava syytteeseen. Mutta minkä vuoksi helmikuun 10 päivästä lähtien aina tähän päivään saakka ei ole esitetty mitään sellaista valitusta, että tuo dekreetti rikkoo päätöstä vastaan? Meille esitetään täysin perusteeton syytös — niitä on hyvin helppo singota —, mutta tuollaiset taistelukeinot ovat kovin lapsellisia.

Tov. Miljutin sanoo, ettei meillä ole juuri lainkaan erimielisyyksiä, joten näyttää tavallaan siltä, että Lenin vastustaessaan riitaa haastaa sitä itse. Mutta tov. Miljutin vääristelee hieman asioita, mitä ei pitäisi tehdä. Ensimmäisenä päätöslauselmaehdotuksena meillä oli tov. Trotskin hahmottelema ehdotus, jota sitten muokattiin yhteisesti Keskuskomiteassa. Lähetimme tämän ehdotuksen tov. Miljutinille ja Rykoville. He palauttivat sen meille sanoen, että he tulevat vastustamaan sitä. Näin oli laita todellisuudessa. Sen jälkeen, kun me tehostimme agitaatiotamme ja saimme liittolaisia, he rupesivat edustajakokouksessa kaikinlaiseen oppositioon meitä vastaan, ja vasta sitten kun he havaitsivat, etteivät saa mitään aikaan, he alkoivat puhua, että ovat miltei samaa mieltä. Se on tietenkin niin, mutta asia on selitettävä loppuun asti ja todettava, että myöntymykseenne merkitsee teidän täydellistä epäonnistumista sen

jälkeen, kun oppositio esiintyi täällä ja koetti yhtyä kollegisuuden pohjalla. Tov. Miljutin muisti vasta sitten, kun hänen puhumisaikansa, 15 minuuttia, oli kulunut umpeen, että olisi hyvä asettaa kysymys käytännön kannalta. Aivan oikein. Mutta pelkään sen olevan myöhäistä; vaikka tov. Rykov ei olekaan vielä esittänyt loppulausuntoaan, oppositiota ei voida kuitenkaan pelastaa. Jos kollegisuuden puolustajat olisivat kahden viime kuukauden aikana tehneet sen, mihin he kehottavat, jos he olisivat esittäneet edes yhden esimerkin, ei tietenkään sellaista, että on yksi johtaja ja on yksi apulaisjohtaja, vaan olisivat suorittaneet, kuten Kansantalousneuvostojen edustajakokouksessa ja KK:ssa päätettiin, kyselyn tarkoituksenaan kysymyksen seikkaperäinen tutkiminen sekä kollegisuuden ja yksilöllisen johtovallan vertaaminen, niin silloin olisimme paljonkin viisastuneet, silloin edustajakokouksessa ei olisi muodostunut typeriä periaatteettomia keskusteluja, silloin kollegisuuden kannattajat olisivat voineet viedä asiaa eteenpäin. Heidän asenteensa olisi ollut vahva, jos he olisivat voineet todella osoittaa edes kymmenen samanlaisissa oloissa toimivaa tehdasta, joita johdetaan kollegisuusperiaatteen mukaan, ja verrata asiallisesti niiden työtä sellaisten tehtaiden työhön, joiden johdossa on yksi henkilö. Sellaista selostusta varten olisi mille selostajalle tahansa voinut antaa tunnin, ja tämä selostaja olisi edistänyt asiaamme; olisimme kenties havainneet käytännöllistä asteittaista edistystä tällä kollegisuuden pohjalla. Mutta koko juttu on siinä, ettei kukaan heistä, vaikka heillä olisi pitänyt olla käytännöllistä aineistoa, eivät kansantalousneuvoston miehet eivätkä ammattiliittomiehkään, esittänyt mitään, sillä heillä ei ollut mitään esitettävää. Heillä ei ole mitään, ei kerrassaan mitään!

Tov. Rykov väitti täällä, että haluan muuttaa Ranskan vallankumouksen toisenlaiseksi, että kiistan, että porvaristo olisi kasvanut feodaalijärjestelmään. Sitä en ole sanonut. Sanoin, että kukistettuaan feodaalijärjestelmän porvaristo otti palvelukseensa feodaaleja ja oppi heiltä hallintotaitoa, eikä tämä lainkaan ole ristiriidassa sen kanssa, että porvaristo kasvoi feodaalijärjestelmään. Niitä päätelmiäni, että vallattuaan vallan työväenluokka alkaa toteuttaa periaatteitaan, ei myöskään ole kukaan kumonnut. Vallan vallattuaan työväenluokka, samoin kuin mikä luokka

tahansa, pitää ja säilyttää vallan sekä lujittaa sitä muuttamalla omistussuhteita ja antamalla uuden perustuslain. Se on ensimmäinen tärkein päätelmäni, joka on kiistaton! Ehdottoman totta on myös toinen päätelmä, että jokainen uusi luokka ottaa oppia edellisestä luokasta ja ottaa hallintotehtäviin vanhan luokan edustajia. Lopuksi, kolmas päätelmäni on se, että työväenluokan on lisättävä omasta keskuudestaan lähtöisin olevien hallintomiesten lukumäärää, perustettava kouluja ja koulutettava valtion mitassa työntekijäkaadereita. Nämä kolme päätelmää ovat kiistattomia ja aivan ammattiliittojen vastaisia.

Sanoin tov. Tomskille puolueyhymässä, kun käsitteimme heidän teesejään ja kun meidät tov. Buharinin kanssa lyötiin, sanoin, että teesienne 7. kohta jää täydellisen teoreettisen sekasotkun ilmaukseksi. Siinä sanotaan:

„Teollisuuden säännöstely- ja johtolinten muodostamisessa tärkeimpänä periaatteena, joka yksin vain voi turvata laajojen puolueeseen kuuluttomien työläisjoukkojen osallistumisen niihin ammattiliittojen kautta, on nykyään voimassaoleva teollisuuden kolleginen johtaminen alkaen Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistöstä ja aina tehdashallintoa myöten. Vain erikoistapauksissa Korkeimman kansantalousneuvoston puhemiehistön ja Yleisvenäläisen ammattiliittojen keskusneuvoston puhemiehistön tai vastaavien ammattiliittojen Keskuskomiteain yhteisestä suostumuksesta voidaan sallia yhden henkilön johtaa jotakin laitosta kuitenkin sillä välttämättömällä ehdolla, että ammattiliitot ja niiden elimet valvovat näitä yksilöllisen johtovallan omaavia hallintomiehiä”.

Tämä on kauttaaltaan pötyä, sillä työväenluokan osuus valtiovallan valtaamisessa, kysymys menetelmästä,— kaikki se on sotkettu! Tällaista asiaintilaa ei voida sietää! Tällaiset seikat vievät meitä teoriassa taaksepäin. Samaa voidaan sanoa myös tov. Saponovin, Maksimovskin ja Osinskin demokraattisesta sentralismista. Tov. Osinski unohtaa tämän uskotellessaan, että minä sanon demokraattista sentralismia järjettömyydeksi. Ei saa väaristellä sillä tavalla! Mitä tekemistä tässä on virkaan nimittämisellä, paikallisten järjestöjen suorittamalla henkilövalinnalla? Henkilönvalinta voidaan suorittaa kollegion kautta ja voidaan nimittää myös kollegiot. Kysymys on asetettu aivan sopimattomalla tavalla! Sanotaan, että demokraattinen sentralismi ei ole ainoastaan sitä, että johtaa Yleisvenäläinen TpKK, vaan myös sitä, että Yleisvenäläinen TpKK johtaa paikallisten järjestöjen kautta. Mitä tekemistä tässä on kollegisella tai yksilöllisellä johtovallalla?

Tov. Trotski muisti vuonna 1918 tekemänsä selostuksen ja lukiessaan silloin pitämäänsä puhetta osoitti, että me emme silloin ainoastaan väitelleet peruskysymyksistä, vaan että Yleisvenäläinen TpKK hyväksyi myös konkreettisen päätöksen. Kaivettuani esiin vanhan kirjaseni „Neuvostovallan lähimmät tehtävät”, jonka olin kokonaan unohtanut, huomaan, että kysymys yksilöllisestä johtovallasta oli asetettu ja sitä paitsi sai hyväksymystä Yleisvenäläisen TpKK:n teeseissä. Me työskentelemme niin, että unohdamme kirjoittamamme ja vieläpä senkin, mitä Yleisvenäläinen TpKK on jo päättänyt, ja sitten vetoamme päätökseen. Esitän otteita kirjasesta:

„Pikkuporvarillisen holtittomuuden tietoiset (suurimalta osaltaan nähtävästi kuitenkin tietämättömät) edustajat ovat halunneet selittää „rajattomien” (s.o. diktaattorin-) valtuuksien myöntämisen eri henkilöille merkitsevän muka luopumista kollegisuudesta ja demokratismista sekä Neuvostovallan periaatteista. Siellä täällä vasemmistoeserrien keskuudessa on kehittynyt suorastaan huligaanimainen, s.o. rumiin vaistoihin ja pienomistajain „kahaista”-pyrkimykseen nojautuva, agitaatio diktaattorinvaltuuksia koskevaa dekreettiä vastaan”¹⁰³... „kaikenlainen koneellinen suurteollisuus — s.o. juuri sosialismin aineellinen, tuotannollinen voimalähde ja perusta — vaatii satojen, tuhansien ja kymmenien tuhansien ihmisten yhteistä työtä suuntaavan *tahdon* ehdotonta ja tiukkaa *yhtenäisyyttä*. Se on ilmeisen välttämätöntä sekä teknilliseltä, taloudelliselta että historialliselta kannalta, ja kaikki, jotka ovat mietiskelleet sosialismia koskevia kysymyksiä, ovat aina tunnustaneet sen sosialismin ehdoksi”, — vain siten „voidaan turvata mitä lujin *tahdon yhtenäisyys*”...

„Mutta joka tapauksessa *ehdoton alistuminen* yhden tahdon on tietenkin välttämätöntä, että koneellisen suurteollisuuden mallin mukaan järjestetyt työprosessit voisivat menestyä. Rautateillä se on kaksin, kolmin verroin välttämätöntä”...

„Ja meidän tehtävänäimme, kommunistien (bolshevikien) puolueen, riistettyjen vapauspyrkimysten tietoisien ilmaisijan tehtävänä on vain tajuta tämä murros, käsittää sen välttämättömyys, asettua uupuneiden ja väsyneinä ulospääsyä etsivien joukkojen johtoon, ohjata ne oikealle tielle, työkurin noudattamisen tielle, sille tielle, että

sopuoinnussa ratkaistaisiin työoloja käsittelevien joukko-kokousten pitämistä *koskevat* tehtävät ja ne tehtävät, jotka koskevat ehdotonta alistumista neuvostojohtajan, diktaattorin, tahtoon työn *aikana*"...

„Tarvittiin nimenomaan lokakuussa saatu työtätekevien voitto riistäjistä, tarvittiin kokonainen historiallinen kausi, jonka kuluessa työtätekevät itse alustavasti käsittelevät uusia elämän ehtoja ja uusia tehtäviä, ennenkuin kävi mahdolliseksi siirtyä pysyvästi työkurin korkeampiin muotoihin, ennenkuin ajatus proletariaatin diktatuurin välttämättömyydestä tuli tietoisesti omaksutuksi ja ennenkuin Neuvostovallan edustajain määräykseen alettiin ehdottomasti alistua työaikana”...

„On opittava yhdistämään toisiinsa työtätekevien joukkojen myrskyinen, kevättulvan tavoin kuohuva, yli äyräittänsä pulppuava kokousdemokratismi ja *rautainen* kuri työaikana, *ehdoton alistuminen* yhden henkilön, neuvostojohtajan tahtoon työaikana”.

Huhtikuun 29 p:nä 1918 Yleisvenäläinen TpKK teki päätöslauselman, jossa täydellisesti hyväksyttiin mainitussa selostuksessa esitetyt johtoajatukset, ja antoi Puhemiehistönsä tehtäväksi muovata nuo johtoajatukset teesien muotoon asettaen ne Neuvostovallan perustehtäviksi. Näin ollen toistamme sen, minkä Yleisvenäläinen TpKK hyväksyi kaksi vuotta sitten virallisessa päätöslauselmassaan! Mutta nyt meitä vedetään taaksepäin jo aikoja sitten ratkaistussa kysymyksessä, jonka Yleisvenäläinen TpKK on hyväksynyt ja selittänyt, nimenomaan siinä, että sosialistinen neuvostodemokratismi ei ole lainkaan ristiriidassa yksilöllisen johtovallan ja diktatuurin kanssa, että luokan tahtoa toteuttaa joskus diktaattori, joka joskus tekee yksin enemmän ja on usein välttämättömämpi. Joka tapauksessa periaatteellista suhtautumista kollegiseen ja yksilölliseen johtovaltaan on jo aikoja sitten selitetty ja lisäksi Yleisvenäläinen TpKK on sen hyväksynyt. Tässä suhteessa edustajakokouksemme on osoituksena siitä surkeasta tosiasiasta, että sen sijaan että menisimme eteenpäin, siirtyisimme periaatekysymysten selvittelystä konkreettisiin kysymyksiin, me kuljemme eteenpäin kuin rapu. Taloudellinen tehtävä jää meiltä ratkaisematta, elleimme korjaa tätä virhettä.

Haluan sanoa vielä pari sanaa tov. Rykovin eräiden huomautusten johdosta. Hän väittää, että Kansankomis-

saarien Neuvosto vastustaa talouselämää johtavien komissariaattien yhdistämistä, ja kun sanotaan, että tov. Rykov haluaa syödä tov. Tsjurupan, niin Rykov vastaa: „En välitä vaikka Tsjurupa minut söisi, kunhan vain talouselämää johtavat komissariaatit tulevat yhdistetyiksi”. Tiedän mihiin tämä johtaa, ja minun on sanottava, että Korkeimman kansantalouselävöstyksen pyrkimys järjestäytyä eräänlaiseksi Puolustusneuvostosta ja Kansankomissaarien Neuvostosta eristäytyneeksi talouselämää johtavien komissariaattien liitoksi ei jäänyt Keskuskomitealta huomaamatta ja siihen suhtauduttiin kielteisesti. Puolustusneuvosto on nyt nimetty Työ- ja Puolustusneuvostoksi. Te tahdotte eristäytyä sotilaskomissariaatista, joka käyttää parhaat voimansa sotatarkoituksiin ja on sellainen laitos, jota ilman te ette voi toteuttaa käytännössä edes työvelvollisuutta, me taas emme voi toteuttaa työvelvollisuutta ilman Sisäasiain kansankomissariaattia. Ottakaamme esimerkiksi posti, me emme voi lähettää kirjeitä ilman Posti- ja lennätinasiaain komissariaattia. Ottakaa Terveyskansankomissariaatti. Miten voidaan toteuttaa taloustehtäviä, kun 70% väestöstä on pilkkukuumeessa? Osoittautuu, että meidän on sovittava jokaisesta asiasta ja esitettävä se talouselämää johtavalle komissariaatille. Tämähän on täysin keltoton suunnitelma! Tov. Rykovilla ei ollut pätevää perustaa! Sen vuoksi sitä vastaan taisteltiin eikä Keskuskomiteakaan sitä tukenut.

Edelleen tov. Rykov teki pilaa tov. Goltsmanin kanssa solmittavasta liitosta, jota tov. Tomski suunnittelee. Haluaisin huomauttaa muutamalla sanalla, että liitto on aina tarpeen niiden puolueryhmien välillä, jotka ovat oikeassa. Oikea politiikka edellyttää sitä välttämättömästi aina. Jos tov. Goltsman, jota valitettavasti tunnen vähän, mutta jonka olen kuullut edustavan metallityöläisten keskuudessa virtausta, joka vaatii varsinkin järkevien menetelmien soveltamista — sitä on korostettu minunkin teeseissäni —, jos hän vaatii tältä kannalta yksilöllistä johtovaltaa, niin se voi tietenkin olla vain varsin hyödyllistä. Olisi mitä hyödyllisintä liittoutua sellaisen virtauksen kanssa. Jos KK:ssa voimistetaan ammattiliittojen edustusta, niin olisi hyödyllistä, että sinne tulisi rinnan kollegisuuden äärimmäisten edustajien kanssa, jotka taistelevat demokrasian nimessä ja tekevät virheitä, myös mainitun virtauksen

edustajia, sillä vaikka tämä virtaus olisikin jossain suhteessa väärä, niin silti se on omalaatuinen ja sillä on tietty vivahte. Olkoot kummatkin edustettuina KK:ssa — silloin muodostuukin liitto. Pantakoon KK kokoon siten, että liiton avulla voidaan luoda toimintamahdollisuudet koko vuodeksi eikä ainoastaan sen viikon ajaksi, jolloin pidetään puolueen edustajakokousta. Olemme aina kieltäytyneet alue-edustusperiaatteesta, sillä siinä ilmenee paljon alueellista kuomakuntalaisuutta. Kun on tarpeen olla lujemmassa yhteydessä ammattiliittoihin, on pidettävä silmällä ammattiliittojen jokaista suuntavivahdetta, omattava yhteys niihin — on välttämätöntä, että KK muodostettaisiin siten, että ammattiliittojen laajoihin joukkoihin (meillä on 600.000 puolueen jäsentä ja 3.000.000 ammattiliittojen jäsentä) olisi side, joka yhdistäisi KK:n samanaikaisesti puolueen 600.000 jäsenen ja ammattiliittojen 3.000.000 jäsenen yhtenäiseen tahtoon. Ilman tällaista sidettä me emme kykene johtamaan. Mitä laajemmalti me olemme valloittaneet Siperiaa, Kubania ja Ukrainaa talonpoikaisväestöineen, sitä vaikeammaksi on käynyt tehtävämme, sitä vaivalloisemmin toimii koneistomme, sillä proletariaattia Siperiassa on vähän ja Ukrainassa se on heikompaa. Mutta me tiedämme, että Donetsin ja Nikolajevin työläiset ovat suoranaisesti torjuneet yritykset, joiden tarkoituksena on ollut puolustaa puolittain demagogista kollegisuutta, johon tov. Saprnov on langennut. On selvää, että proletarinen aines Ukrainassa on toisenlaista kuin Pietarissa, Moskovassa ja Ivanovo-Voznesenskissa, eikä suinkaan sen vuoksi, että se on huonoa, vaan pelkistä historiallisista tapahtumista johtuen. Se ei ole joutunut karaistumaan nälässä, kylmässä ja taisteluissa niin kuin Moskovan ja Pietarin proletarit. Sen vuoksi ammattiliittoihin on oltava sellainen yhteys, organisoitava KK sellaiseksi, että KK tietäisi ei ainoastaan 600.000 puolueen jäsenen, vaan myös 3.000.000 ammattiliittojäsenen mielipidevivahteet, että se voisi aina johtaa kaikkia kuin yhtä miestä! Sellainen organisaatio on välttämätön! Se on tärkein, poliittinen vaatimus, jota ilman proletariaatin diktatuuri ei ole diktatuuria. Kun kerran liitto, niin olkoon liitto! Sitä ei pidä pelätä, vaan pitää tervetulleena sekä lujittaa ja laajentaa itsessään puolueen keskuselimissä!

5

PUHE OSUUSTOIMINNASTA ¹⁰⁴
HUHTIKUUN 3 pnä

Vasta eilisiltana ja tänään sain mahdollisuuden tutustua osittain kumpaankin päätöslauselmaehdotukseen. Olen sitä mieltä, että valiokunnan vähemmistön päätöslauselmaehdotus on oikeampi. Tov. Miljutin hyökkäsi sitä vastaan käyttäen runsaasti hirmusanoja, löysi siitä puolinaisuutta ja jopa puolittain puolinaisuutta, moitti sitä opportunistiseksi. Mutta minusta tuntuu, ettei piru olekaan niin kauhea kuin miksi se maalataan. Jos tarkastelemme asiaa syvällisemmin, huomaamme, että juuri Miljutinin argumentit, kun hän yritti asettaa kysymyksen periaatteelliselta kannalta, osoittavat tov. Miljutinin puolustaman päätöslauselmaehdotuksen virheelliseksi ja kelvottomaksi nimenomaan käytännölliseltä, asialliselta ja marxilaiselta kannalta katsoen. Tuo virheellisyys on seuraavanlaista: Miljutin osoitti, että hänen päätöslauselmaehdotuksessaan, valiokunnan enemmistön ehdotuksessa, puhutaan sulautumisesta volostin toimeenpanevaan komiteaan, alistumisesta volostin Tpk:n tahtoon, ja sitä hän pitää päätöslauselmaehdotuksensa suorutena ja radikaalisuutena, jota vastoin vähemmistön ehdotus ei ole kyllin vallankumouksellinen. Pitkäaikaisen vallankumoukscamppailumme kulussa olemme tulleet huomaamaan, että silloin kun olimme valmistelleet vallankumouksellisia toimintojamme, ne toteutettiin menestyksellisesti; silloin kun ne olivat ainoastaan vallankumouksellisen innon sanelemia, ne päättyivät tappioon.

Mitä sanotaan valiokunnan vähemmistön päätöslauselmaehdotuksessa? Vähemmistön ehdotuksessa sanotaan: suuntaa huomiosi siihen, että voimistat kulutusosuuskunnissa kommunistista työtä ja saat enemmistön puolellesi,

valmista ne elimet, joiden johdettavaksi tahdot osuustoiminnan antaa ja sitten annatkin. Verratkaa tätä Miljutinin ajamaan linjaan. Hän sanoo: osuustoiminta on kehnoa, joten antakaa se volostien toimeenpanevien komiteoiden johdettavaksi. Entä onko kommunistista pohjaa siinä osuustoiminnassa, jonka tahdotte siirtää niiden huostaan? Tärkein seikka — valmistelu — sivuutetaan huomiotta ja annetaan ainoastaan viimeinen ohjelause. Jos on tehty tätä kommunistista valmistelutyötä ja muodostettu ne elimet, jotka kykenevät ottamaan osuustoiminnan johdettavakseen, niin siinä tapauksessa siirto on ymmärrettävää eikä tätä asiaa tarvitse puolueen edustajakokouksessa esittää. Mutta vähänkö te olette uhkailleet talonpoikia! Vähänkö samainen Korkein kansantalousneuvosto on uhkaillut talonpoikaistoa ja osuuskuntia pellavanhankintakysymyksessä! Kun palautatte mieleenne paikalliselinten ja Kansankomissaarien Neuvoston työssä saadun käytännöllisen kokemuksen, niin sanotte, että tuo on väärää suhtautumista asiaan ja että oikea on se päätöslauselma, jossa puhutaan, että kommunistinen kasvatustyö ja työntekijäkaaderien kouluttaminen on välttämätöntä, ilman sitä ei voida siirtoa toteuttaa.

Toisena peruskysymyksenä on yhteys kulutusosuustoimintaan. Tässä kysymyksessä тов. Miljutin on tavattoman epäjohdonmukainen. Jollei kulutusosuustoiminta täytä kaikkia vaatimuksia, s.o. niitä tehtäviä, joista on puhuttu jo kaksi vuotta monissa kulakkeja vastaan suunnatuissa dekreeteissä, niin on muistettava, että niitä valtakeinoja, joita me käytämme kulakkeja vastaan, voidaan käyttää myös kulutusosuuskuntia vastaan. Ja niitä käytetäänkin aivan riittävästi. Nyt on tärkeintä tuotannon kohottaminen ja tuotteiden määrän lisääminen. Ellei kulutusosuustoiminta pyri tätä tekemään, niin sitä tullaan siitä rankaisemaan. Mutta jos se tuotannolliseen osuustoimintaan sitoutuneena kykenee hiukankin lisäämään tuotemäärää, on sille nostettava hattua ja tuettava sen aloitetta. Jollei kulutusosuustoiminta kykene lisäämään tuotemäärää, vaikka sillä on eri paikkakunnilla kiinteä ja elävä yhteys tuotantoon, niin se ei siis ole täyttänyt Neuvostovallan suoranaista tehtävää. Jos ujestissa on edes pari, kolme tarmokasta toveria, jotka ovat valmiit taistelemaan kulakkeja ja porvaristoa vastaan, niin voitto on turvattu. Missä тов. Tshu-

tshinin aloitteellisuutta on rajoitettu? Hän ei esittänyt yhtäkään esimerkkiä. Mutta se ajatus, että on sidottava tuotannollinen osuustoiminta kulutusosuustoimintaan ja tehtävä kaikenlaisia myönnytyksiä, kunhan vain lähitulevaisuudessa saadaan lisätyksi tuotemäärää, se ajatus juontuu kahden vuoden kokemuksestamme. Se ei lainkaan estä kommunisteja eikä neuvostotyöntekijöitä taistelemasta kulakkimaista, porvarillista osuustoimintaa vastaan. Se ei suinkaan estä, vaan päinvastoin antaa heidän käteensä uuden aseensa. Jos osaat jotain järjestää, annamme sinulle palkkion, mutta jos et täytä tätä tehtävää, niin lyömme sinua muustakin kuin siitä, että olet vastavallankumouksellinen, siitä pitää huolen Tsheka (Erikoiskomissio), kuten täällä aivan oikein huomautettiin: ei, me lyömme sinua siitä, että jätät täyttämättä valtiovallan, Neuvostovallan, ja proletariaatin antaman tehtävän.

Tov. Miljutin ei esittänyt yhtään asiallista argumenttia kulutusosuuskuntien yhdistämistä vastaan, hän vain huomautti, että se tuntuu hänestä opportunistilta tai puolinaisuudelta. On kummallista kuulla tällaista tov. Miljutinilta, joka aikoi saada yhdessä tov. Rykovin kanssa hyvinkin suurta aikaan, mutta vakuuttui, ettei kykene tekemään kymmenesosaakaan siitä. Toisaalta yhteys kulutusosuustoimintaan on myönteistä, se antaa mahdollisuuden ryhtyä heti tuottamaan. Estetään kaikin keinoin sekaantumasta poliittiseen työhön, mutta asetetaan tuotannollinen ja taloudellinen elämä täysin riippuvaiseksi Maanviljelyksen kansankomissariaatista, Korkeimmasta kansantalousneuvostosta. Kaikkia näitä keinoja teillä on olemassa siinä määrin kuin voitte valvoa osuustoimintaa.

Siirrymme nyt tarkastelemaan kolmatta kysymystä, valtiollistamista, jota Miljutin puolusteli niin kovin, että ihan kummastutti. Muodostettiin valiokunta, jossa tov. Krestinski ei saanut enemmistön kannatusta ja tov. Miljutin selvisi voittajaksi, mutta nyt hän sanoo: „Mitä valtiollistamiseen tulee, niin suostun olemaan väittelemättä”. Miksi sitten valiokunnassa väiteltiin? Mikäli suhtaudutte kysymykseen kuten tov. Tshutshin, niin olette väärässä kieltäytyessänne valtiollistamisesta. Täällä sanottiin: jos kerran kansallistettiin kapitalistien omaisuus, niin miksei kansallisteta kulakkien omaisuutta? Mutta tämä argumentti ei suotta aiheuttanut täällä hilpeyttä. Todellakin, laskettakoon

miten hyvänsä, niin varakkaita talonpoikia, jotka eivät tule toimeen ilman vieraan työn riistoa, on ainakin puoli miljoonaa ja ehkäpä miljoonakin, miten siis me voisimme kansallistaa heidän omaisuutensa? Se on mielikuvitusta. Siihen meillä ei ole nyt voimia.

Tov. Tshutshin on aivan oikeassa sanoessaan, että osuuskunnissa on koko joukko vastavallankumouksellisia, mutta se ei kuulu tähän. Täällä puhuttiin aivan oikein Tshekasta. Ellette lyhytnäköisyytenne vuoksi kykene paljastamaan erinäisiä johtavia osuustoimintamiehiä, niin lähettäkää sinne yksi kommunisti, että hän osoittaisi nuo vastavallankumoukselliset, ja jos hän on kunnon kommunisti, ja kunnon kommunisti on samalla myös hyvä Tshekan mies, niin kulutusosuuskuntaan työhön lähetettynä hän vetänee päivänvaloon ainakin pari vastavallankumouksellista osuustoimintamiestä.

Juuri siksi tov. Tshutshin on väärässä, kun hän propagoi viipymätöntä valtiollistamista. Se olisi hyvä, mutta se on mahdotonta, koska olemme tekemisissä sellaisen luokan kanssa, johon vaikutuksemme on vähäisempi ja joka ei missään tapauksessa ole kansallistettavissa. Emme ole kansallistaneet kaikkia teollisuuslaitoksiakaan. Ennen kuin päähallintojen ja keskuselinten nimissä annettu määräys saapuu paikkakunnille, se on jo kerrassaan merkityksetön: se joko häviää tykkänään paperien paljouteen tai ei mene perille teiden, lennätinyhteyden y.m.s. puuttumisen takia. Sen vuoksi nyt ei voida puhua osuuskuntien kansallistamisesta. Tov. Miljutin ei ole periaatteellisestikaan oikeassa: hän tuntee heikkoutensa ja olettaa, että tuo kohta voidaan ilman muuta poistaa. Mutta siinä tapauksessa te, tov. Miljutin, typistätte päätöslauselmaehdotustanne, siinä tapauksessa te todistatte, että vähemmistön ehdotus on oikea, sillä teidän päätöslauselmaehdotuksenne henki — osuustoiminnan saattaminen volostin toimeenpanevan komitean alaiseksi (ensimmäisessä kohdassa niin sanotaankin — „on ryhdyttävä toimenpiteisiin”) — on Tshekan henkeä, jota on virheellisesti tuotu taloudelliseen kysymykseen. Toisessa päätöslauselmaehdotuksessa sanotaan, että ensi kädessä on lisättävä kommunistien lukumäärää, voimistettava kommunistista propagandaa ja agitaatiota, että on luotava perusta. Siinä ei ole mitään erittäin mahtipontista, siinä ei luvata heti maitovirtoja eikä kiisselirantoja.

Mutta, kun paikkakunnilla on kommunisteja, niin he tietävät, mitä on tehtävä, eikä tov. Tshutshinin tarvitse selittää, mihin vastavallankumoukselliset on toimitettava. Toiseksi on muodostettava elin. On muodostettava se ja kokeiltava sitä työssä, kokeiltava, lisääntykö tuotanto — näin sanotaan vähemmistön päätöslauselmaehdotuksessa! Ennen kaikkea on luotava perusta ja sitten — sittenpäähän nähdään. Siitä seuraa itsestään se, mitä pitääkin. Sellaisia dekreettejä, että vastavallankumoukselliset on lähetettävä Tshekaan ja ellei ole Tshekaa, niin Vallankumouskomiteaan, esitetään kyllin runsaasti. Vähemmän tätä vauhkoi-lua. On hyväksyttävä vähemmistön päätöslauselmaehdotus, jossa viitoitetaan peruslinja.

6

EDUSTAJAKOKOUKSEN PÄÄTTÄJÄISPUHE
HUHTIKUUN 5 pnä

Toverit, tehdessämme lyhyen yhteenvedon edustajakokouksemme työstä meidän on mielestäni kosketettava ennen kaikkea puolueemme tehtäviä. Edustajakokous hyväksyi seikkaperäisen päätöslauselman organisaatiokysymyksestä, ja tässä päätöslauselmassa on, kuten olikin odotettavissa, mitä tärkein sija sellaisella kysymyksellä kuin puolueemme jäsenten kasvattaminen ja opettaminen sekä heidän järjestöllinen käyttämisensä. Valtakirjojen tarkastusvaliokunta tiedotti, että tässä kokouksessa on edustettuna yli 600 tuhatta puolueemme jäsentä. Kaikki me tiedämme mainiosti, kuinka suuria vaikeuksia puolueemme on joutunut kokemaan tänä taistelujen kautena jota kautemme on ollut, kun on pitänyt taistella sitä vastaan, ettei hallituspuolueeseen — tietenkin julkiseen puolueeseen, sillä sehän on hallituspuolue ja tarjoaa tien valtaan — pääsisi tunkeutumaan ja soluttautumaan kelvottomia aineksia, vanhan kapitalismin hylkiöitä. Eräänä taistelukeinona on ollut puolueviikkojen järjestäminen. Vain ne ihmiset, jotka ovat vilpittömästi uskollisia työtätekevien vapauttamisen asialle, saattoivat liittyä puolueeseen sellaisen tilanteen vallitessa, sellaisena ajankohtana, jolloin puolueen ja työväenliikkeen tila oli erikoisen vaikea, jolloin Denikin oli Orelin pohjoispuolella ja Judenitsh — 50 virstan päässä Pietarista.

Tällainen tilanne ei tule toistumaan nyt ainakaan lähitulevaisuudessa, ja on sanottava, että se puolueemme suuri jäsenmäärä, joka nyt on olemassa ja johon on päästy edellisiin edustajakokouksiin verrattuna, antaa aihetta eräänlaiseen huolestukseen ja täysin reaalisisena vaarana on se, että puolueemme rivien kasvu on toisinaan nopeampaa

kuin ehditään kasvattaa ne suorittamaan puolueen nykyhetken tehtäviä. Meidän on pidettävä aina mielessä, että tämän 600-tuhantisen armeijan on oltava työväenluokan etujoukkona ja että tuskinpa olisimme voineet näinä kahdena vuotena ilman rautaista kuria täyttää tehtäväämme. Ankaran kurimme noudattamisen ja säilymisen perusehtona on uskollisuus: kaikista vanhoista kurinpitokeinoista ja -perusteista on tehty loppu, toimintamme perustana olemme pitäneet vain harkintaa ja tietoisuutta. Se on antanut meille mahdollisuuden noudattaa sellaista kurinalaisuutta, joka on korkeampitasoista kuin missään muussa valtiossa ja joka perusteidensa puolesta ei muistuta sitä kurinalaisuutta, joka vielä on säilynyt, mikäli se yleensä saattaa säilyä kapitalistisessa yhteiskunnassa. Siksi meidän on muistettava, että sodassa saavuttamiemme loistavien voittojen jälkeen lähivuoden tehtävänäme ei ole niinkään paljon puolueemme laajentaminen kuin sisäinen työ, jonka tarkoituksena on puolueemme jäsenistön kasvataminen. Organisaatiokysymystä koskevissa päätöslauselmissamme kiinnitetään tähän ansaitusti mitä suurinta huomiota.

Hinnalla millä hyvänsä on päästävä siihen, että tämä proletariaatin etujoukko, tämä 600.000 jäsentä käsittävä armeija olisi niiden tehtävien tasalla, jotka lankeavat sen ratkaistavaksi, ja sen ratkaistavaksi lankeavat erittäin suurimerkityksiset ulko- ja sisäpoliittiset tehtävät! Mitä ulkopoliittisiin tehtäviin tulee, niin ulkopoliittinen asemamme ei ole koskaan ollut niin mainio kuin nykyään. Niin harvoin kuin saammekin ulkomailta tietoja sikäläisten työläisten elämästä, niin kuitenkin joka kerta, kun saat pari kirjettä tai muutamia Euroopan ja Amerikan sosialististen työväenlehtien numeroita, tunnet mitä suurinta mielihyvää nähdessäsi, miten joukkojen keskuudessa, joihin propaganda ei ole aikaisemmin lainkaan kajonnut tai jotka ovat olleet surkean opportunistin, puhtaasti parlamentaarisen sosialismin kahleissa, on kaikkialla ja yleisesti, paljon laajemmalti kuin tiedämmekään maapallon kaikilla äärillä havaittavissa valtavasti lisääntyvää kiinnostusta Neuvostovaltaa ja uusia tehtäviä kohtaan, miten kaikkialla on syvälekäypää vallankumouksellista liikettä ja kuuhuntaa ja asetetaan päiväjärjestykseen vallankumous.

Eilen sain tilaisuuden tutustua Englannin sosialistisen työväenpuolueen julkaiseman sanomalehden numeroon. Englannin työläiset, joilla oli intelligentit johtajat, jotka vuosikymmeniä suhtautuivat halveksuvasti teoriaan, puhuvat nyt täysin selvästi, ja lehtikin todistaa, että Englannin työläisten keskuudessa on nyt herännyt mielenkiinto vallankumouskysymystä kohtaan, on herännyt ja voimistunut mielenkiinto sitä taistelua kohtaan, jota käydään revisiionismia, opportunistia ja parlamentaarista sosialismia vastaan, tuota sosialipetturuutta vastaan, jonka olemme niin hyvin tulleet tuntemaan. Tämä taistelu alkaa tulla päiväjärjestykseen! Voimme varmuudella sanoa, että aivan oikeassa oli amerikkalainen toveri R., joka julkaisi paksun kirjan, jossa on useita Trotskin ja minun kirjoituksia ja jossa tehdään yhteenveto Venäjän vallankumouksen historiasta. Tämä toveri sanoo, että Ranskan vallankumous on tuottanut voiton maailmanhistoriallisessa mitassa, ja joskin se saatiin välittömästi tukahdutetuksi, niin vain siksi, että Ranskaa ympäröivät Euroopan mantereella takapajuiset maat, joissa ei voinut heti syntyä tätä vallankumousta jäljittelevää ja tukevaa liikettä, myötätuntoliikettä. Sen sijaan Venäjää, jossa vallankumous puhkesi tsarismien sorron ja monien muiden ehtojen (yhteys vuoteen 1905 j.n.e.) takia aikaisemmin kuin muissa maissa, ympäröivät maat, jotka kapitalistisen kehityksensä puolesta ovat korkeammalla asteella ja lähenevät vallankumousta hitaammin, mutta vakaammin, varmemmin ja perusteellisemmin! Me huomaamme, että vuosi vuodelta ja jopa kuukausi kuukaudelta Neuvostotasavallan kannattajien ja ystävien lukumäärä kasvaa kaikissa kapitalistisissa maissa kymmen-, sata- ja tuhatkertaiseksi, ja on sanottava, että meillä on ystäviä ja liittolaisia enemmän kuin tiedämme niitä olevan!

Maailman imperialismi on kärsinyt täydellisen vararikon yrittäessään kuristaa meidät sodan avulla! Maailmantilanne on suonut nyt meille paljon pitemmän ja varmemman hengähdystauon kuin se, joka meillä oli vallankumouksen alussa. Mutta on muistettava, että tämä on vain hengähdystauko. On muistettava, että koko kapitalistinen maailma on aseistautunut hampaisiin asti ja odottelee otollista hetkeä ja strategista tilannetta sekä harkitsee hyökkäyskeinoja. Missään tapauksessa ei saa unohtaa, että

koko kapitalistinen maailma on tällä haavaa vielä taloudellisesti ja sotilaallisesti mahtavampi! Vaikka olemmekin maailman mitassa vielä heikkoja, me kehitymme nopeasti, voimistumme, riistämme vihollisen käsistä aseensa toisensa jälkeen, mutta vihollinen väijyy Neuvostotasavaltaa joka askeleella! Kansainvälisen pääoman selvänä pyrkimyksenä, laskelmoituna suunnitelmassa on nykyään saarron lopettamisen ohella yhdistää, sulauttaa ja liittää yhteen kansainvälinen elintarvikekeinottelu, kansainvälinen vapaa-kauppa ja maamme sisällä tapahtuva elintarvikekeinottelu ja valmistella tämän elintarvikekeinottelun pohjalla uutta sotaa meitä vastaan, valmistella yhä uusia ansoja ja satimia.

Nyt siirrymme tarkastelemaan sitä perustehtävää, joka oli edustajakokouksemme tärkein kysymys, sen huomion peruskohde. Tänä perustehtävänä on rakennustyö. Tässä suhteessa edustajakokous on ollut hyvin antoisa, on nimittäin hyväksytty yksimielisesti päätöslauselma peruskysymyksestä — taloudellisesta rakennustyöstä ja kululaitoksesta. Ja puoluekasvatustyön avulla saamme nyt kaikki kolme miljoonaa ammattiliittoihin kuuluvaa työläistä yhtenä miehenä toteuttamaan käytännössä tätä päätöslauselmaa. Me pyrimme tällä päätöslauselmalla myötävaikuttamaan siihen, että keskittyisimme koko voimallamme, kurinalaisuudellamme ja tarmollamme maan talouden jälleenrakentamiseen, ennen kaikkea kululaitoksen kunnostamiseen ja edelleen elintarviketilanteen parantamiseen.

Propagandatyötä varten meillä on nyt useita kysymyksiä, ja tässä suhteessa jokainen ulkomailta saatu tiedotus ja jokainen kymmenkunta uutta puolueen jäsentä antavat meille uutta aineistoa propagandaa varten. Propagandatyötä on tehtävä suunnitelmallisesti, voimia hajottamatta ja pirstomatta. Meidän on pidettävä lujasti mielessämme, että sotilasalalla saavuttamiemme menestysten ja tapahtuneiden ihmeiden lähteenä oli se, että me keskityimme aina peruskysymykseen, tärkeimpään, että me ratkaisimme kysymyksen sillä tavalla, johon kapitalistipiirit eivät kyenneet! Asia on niin, että kapitalistipiirit ratkaisevat kaiken, mikä erikoisesti kiinnostaa kansalaisia — heidän taloudelliset elinehtonsa, sota ja rauha, — kaiken tämän kapitalistipiirit ratkaisevat salassa itse yhteiskunnalta; tärkeimmät

kysymykset — sodan, rauhan ja diplomatian kysymykset ratkaisee mitättömän pieni ryhmä kapitalisteja, jotka pettävät joukkoja ja usein jopa parlamenttiakin. Maailmassa ei ole parlamenttia, joka jolloinkin sanoisi sodan ja rauhan kysymyksestä jotain päättävää! Työätekevien taloudellisen elämän peruskysymykset — työätekevien nälkäisen tai hyvän elämän kysymykset — ratkaisee kapitalistisessa yhteiskunnassa kapitalisti, tämän yhteiskunnan herra ja jumala! Kaikissa kapitalistisissa maissa, demokraattisissa tasavalloissa kansan huomion kääntää sellaisina kausina toisaalle lahjottavissa oleva porvarilehdistö, jota nimittää vapaaksi sanaksi ja joka keksii jos jotakin ja käyttää kaikkia keinoja petkuttaakseen, johtaakseen harhaan tätä joukkoa! Meillä sen sijaan koko valtiovaltakoneisto, tietoisensa työläisen koko huomio on keskitetty täydellisesti ja poikkeuksetta tärkeimpään, ratkaisevaan seikkaan, perustehtävään! Sotilaallisella alalla olemme saavuttaneet tässä suhteessa valtavaa menestystä, ja tätä kokemusta meidän on nyt käytettävä hyväksi myös taloudellisella alalla.

Me kuljemme kohti sosialismia, ja siis oleellisin kysymys — leivästä ja työstä — ei enää ole yksityisluontoinen kysymys, se ei ole yrittelijän yksityisasiä, vaan koko yhteiskunnan asia. Jokaisen vähänkin ajattelevan talonpojan on nyt tajuttava ja käsitettävä selvästi, että jos valtio lehdistössään, jokaisessa artikkelissa, lehtiensä jokaisessa numerossa asettaa kysymyksen kulkulaitoksesta, niin se on yhteinen asia! Tämä rakennustyö merkitsee talonpojalle vapautumista siitä sokeudesta ja pimeydestä, joka oli tehnyt hänestä orjan, todellista vapautta, sitä, että työätekevät ovat tietoisia kaikista edessäolevista vaikeuksista ja suuntaavat kaikki yhteiskuntajärjestelmän ja valtiokoneiston voimat, koko agitaatiotyön mitä arkisimpien ja oleellisimpien tehtävien täyttöön välittämättä katinkullasta, turhasta koreudesta ja kaikenlaisesta päätöslauselmapielistä, niistä huippuviisaista lupauksista, joita jokaisen porvarimaan lehtiagitaattorit antavat! On keskitettävä kaikki voimat, koko huomio näihin mitä arkisimpiin talustehtäviin, jotka ovat ymmärrettäviä jokaiselle talonpojalle, joita kukaan vähänkään rehellinen keskivarakas ja jopa varakaskaan talonpoika ei voi vastustaa ja joita asettaessamme missä tahansa kokouksessa osoittaudumme olevan aina ehdottomasti oikeassa. Valveutumattomimmatkin työ-

läis- ja talonpoikaisjoukot myöntävät, että tärkeintä nyt on kunnostaa talous siten, ettei se voisi joutua jälleen riistäjien käsiin, ettei annettaisi myöten kenellekään, joka nälkää näkevässä maassa käyttää hallussaan olevia viljaylijäämiä rikastumiseen ja pakottaa köyhälistön näkemään nälkää. Te ette löydä kehittymättömintäkään, sivistymättömintäkään ihmistä, joka ei ymmärtäisi, että se on epäoikeudenmukaista, jolla ei olisi edes hämärää, epäselvää käsitystä, mutta kuitenkin käsitystä, että Neuvostovallan kannattajain esittämät argumentit vastaavat täydellisesti työtätekevien etuja.

Näihin arkisiin tehtäviin, jotka suurissa kapitalistisissa yhteiskunnissa lykätään taka-alalle ja joita pidetään isäntien yksityisasiana, näihin kysymyksiin meidän on keskittettävä 600.000 puolueen jäsentä käsittävän armeijan huomio ja tämän armeijan riveissä me emme saa sietää yhtään tehtävänsä laiminlyövää jäsentä. Kaiken tämän nimessä meidän on saatava koko työväki täydellisesti, luottavasti ja uhrautuvasti liittymään meihin! Se on vaikeasti järjestettävissä, mutta sillä on suuri moraalinen merkitys ja vakuuttavuudessaan jättiläismäinen voima — se on työtätekevien kannalta katsottuna oikein! Ja vakuuttuneina siitä, että tämä tehtävä voidaan nyt edustajakokouksemme työn ansiosta täyttää yhtä loistavasti kuin täytimme sotilaallisen tehtävän, joskin kärsien samoin useita tappioita ja tehden virheitä — vakuuttuneina siitä voimme sanoa, että kaikkien Euroopan ja Amerikan maiden työläiset suuntaavat nyt odottavan katseensa meihin: pystymmekö me ratkaisemaan tämän edessämme olevan vielä vaikeamman tehtävän, sillä tämä tehtävä on vaikeampi kuin sotilaallisen voiton saavuttaminen! Sitä ei voida ratkaista pelkällä innostuksella eikä pelkällä itseuhrautuvaisuudella enempää kuin sankaruudellakaan! Tässä organisaatiotyössä, jossa me venäläiset olemme olleet muita heikompia, tässä itsekurin luomistyössä, tässä työssä, jossa tulee osata jättää sivuun syrjäiseikat ja tehdä tärkein, ei saada mitään aikaan nopeasti, tässä viljanhankinta- ja liikennevälineiden korjaustyössä, tässä vaaksa vaaksalta edistyvässä talouden jälleenrakentamistyössä, jossa valmistetaan maaperää ja tehdään vähän, mutta varmasti, — tässä työssä ovat hengessään mukana kaikkien maiden työläiset odottaen

meiltä uusia voittoja! Olen varma, että nojaamalla edustajakokouksemme päätöksiin ja saamalla aikaan sen, että 600.000 puolueen jäsentä työskentelee yhtenä miehenä ottaen yhä kiinteämmän yhteyden talous- ja ammattiliitto-elimiin,— me pystymme täyttämään tämän tehtävän yhtä voitokkaasti kuin täytimme sotilaallisen tehtävän, ja alamme edetä nopeasti ja varmasti kohti Maailman Sosialistisen Neuvostotasavallan voittoja! (Suosionosoituksia.)
